

1890 — Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ, 1890 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ
ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Ἰδρυθὴν ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΦΑΡΧΟΣ

1890

Απογορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

'Εν Ἑλλάδι φρ. 5. — 'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσῷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτὴ καὶ ἑτήσια, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγραφοῦνται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἄδειου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στέλλομένου φρ. 2,80

Χαρτοδέτου • 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στέλλομένου • 4—

Ἐυρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

'Αγαπημένα (τὰ) ἀδελφάνια (μετὰ εἰκόνας)...	121	'Ολίγον ἀπ' δια :	13, 30, 45, 141, 157, 174
'Αδελφὴ μου (ἡ)	134	[* Ἄγνωστα (τὰ) μέρη τῆς γῆς, 157. — Ἄλλη ἐφεύρεσις τοῦ Ἑδισοῦ, 30. — Ἄνναμιτικὴ μαντεία, 174. — Ἄνωφελὴς προφύλαξις, 174. — Ἀριθμητικὴ διὰ μηχανῆς, 13. — Δένδρα παράγοντα ὑποκάμισα, 45. — Διαλείπουσα λήμνη, 13. — Διασκεδαστικὸν πείραμα, 141. — Δροσὰ μὲ μίαν σταγόνα νεροῦ, 174. — Ἐγκράτεια βασιλέως, 142. — Ἐκαστος εἰς δ' ἐκλήθη, 174. — Καλὸν μάθημα εἰς φλόαρον, 174. — Κούκλαι τοῦ Ἑδισοῦ, 36. — Μακρὸν ἀπὸ τὰς ἀγύρτας, 158. — Μεταξὺ φλῶν, 157. — Μία συμβουλή τοῦ Σωκράτους, 174. — Μογγολικὸς μῦθος, 45. — Νέα χρῆσις τοῦ χάρτου, 13. — Ὁρισμὸς τῆς εὐγενείας, 141. — Παλαιὰ συνήθεια, 142. — Πλάγη χωρικοῦ, 142. — Πολύτιμος καρπὸς, 174. — Προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ, 158. — Πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων, 158. — Πτωχὰ παιδιὰ, 141. — Σοφὰ λόγια, 13, 30, 45, 158, 174. — Στένωρ, 13. — Τὰ γλυκύτερα πορτοκάλια, 175. — Τέγνασμα χωρικοῦ, 174. — Τρόπος τοῦ ζῆν ἔξ Ἀμερικανικῆς ἡμερηίδος, 142. — Φύσις (ἡ) μάγος, 30.]	
'Απότελέσματα 23ου διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων).....	126	'Ομήγη (ἡ) τοῦ Λουδίνου.....	44
'Αρτοποιὸς (ὁ) τῶν ἀγρίων.....	94	'Ορρανοῦ (τὸ) ἀράκι (μετὰ εἰκόνας).....	181
'Ασπροῦλης καὶ Μαυροῦλα.....	58	'Όταν ἡ γαϊδιὰ ἦτο μικρὰ.....	86
Αὐτὴ (ἡ) τῆς ζωῆς (μετὰ εἰκόνας).....	121	Πάθημα (τὸ) τοῦ θειοῦ (μετὰ εἰκόνας).....	165
Βυζαντίου ('Ελεονόρα Γ.) εἰκὼν συνδρομητικῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβεύσεως εἰς τὸν 19ον διαγωνισμὸν.....	77	Παιγνίδια ὑπαίθριον.....	109, 125, 155
Δένδρα (τὰ) εἶνε φίλοι μας.....	183	[Τὸ ἀκόντιον (μ. εἰκ.), 109. — Ἡ λόγη (εἰκ.), 125. — Τὸ κυνήγιον τοῦ λαγοῦ (2 εἰκ.), 155]	
Διαγωνισμὸς 24ος (Ἀύσεις πνευμ. ἀσκήσεων).....	16	Παιδικὸν πνεῦμα.....	15, 30, 46, 62, 95, 110, 126, 143, 158, 175, 186
" 25ος (Συνθεσις Παιδικῶν πνεύματος).....	62	Πατὴρ (Λουδοβίκος) (μετὰ 3 εἰκόνων).....	152, 168
" 26ος (Ἀύσεις πνευματ. ἀσκήσεων).....	144	Πειρατάρια (ἡ).....	70
Διαφορὰ τοῦ διαβάσματος ἀπὸ τὴν μελέτην.....	23	Πέντε (τὰ) ἀδελφάνια (μετὰ δύο εἰκόνων).....	28
Διοδουκίου (Βιρηνή Ι.) εἰκὼν συνδρομητικῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβεύσεως εἰς τὸν 21ον διαγωνισμὸν.....	157	Πηγὴ (ἡ).....	40
Δύο θύματα.....	8	Πλοίαρχος (ὁ) (Μέρος προῖτον μετὰ 24 εἰκόνων).....	1, 17, 33, 49, 65, 81, 97, 113, 129, 145, 161, 177
Δύο (οἱ) κάδοι.....	75	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.....	16, 32, 43, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 188
Δύο (οἱ) πετινθιαλαὶ (μετὰ 6 εἰκόνων).....	38	Πόλις-Δεῖπλις (Μουσικὴ διὰ κλειδοκύμβαλον).....	25
Δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς (μετὰ εἰκόνας).....	9	Πουλὰκι (τὸ) τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.....	14
'Εγκύκλιος (νέα) τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας περὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.....	46	Πρόδος ! (μετὰ εἰκόνας).....	41
Εἰς τὰς διακοπὰς.....	150	Πρὸς τὸν κύριον γάτον μου (μετὰ 2 εἰκόνων).....	140
'Εκδίκησις τῶν ἀνθῶν.....	102	Σελίδες ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μου.....	6, 134
'Επιθῆμα (μετὰ εἰκόνας).....	57	Ταλαιπάρια (ἡ) κούκλα (Μονόλογος).....	70
'Επιστολὴ πρὸς βαπτιστικόν.....	122	Τερπ-εἴμη-μπούμ ! (μετὰ εἰκόνας).....	37
Θερμὸς (ὁ) ἀὴρ εἶνε ἐλαφρότερος τοῦ ψυχροῦ ἀέρος.....	12	Τὶ ἔπαθαν τρία γουρουνόπουλα (μετὰ 2 εἰκόνων).....	183
Καλὸς (ὁ) τρόπος τὰ πάντα δαμάζει.....	125	Τὶ ὠραῖον πρᾶγμα ἢ τάξις ! (Μονόλογος) (μετὰ εἰκόνας).....	122
Καλλιεργεῖτε τὰ ἄνθη (μετὰ εἰκόνας).....	76	Χάρτινος (ὁ) ἀετός.....	139
Καραθεοδωρῆ ('Ιουλία Στεφ.) εἰκὼν συνδρομητικῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβεύσεως εἰς τὸν 20ον διαγωνισμὸν.....	61	Χρυσόψαρα (τὰ).....	94
Κάτοικοι (οἱ) τοῦ δάσους (μετὰ εἰκόνας).....	172	'Οφέλιμος !.....	11
Κολίθριον (τὸ) (μετὰ εἰκόνας).....	118		
Κρίσιμος στιγμή ! σκιαγραφικὴ εἰκὼν.....	12		
Κυνήγιον (τὸ) τοῦ λαγοῦ (Παιγνίδιον ὑπαίθριον) (μετὰ εἰκόνας).....	155		
Κύριος (ὁ) Κοκκινολαίμης.....	22		
Λατὸς (ὁ) καὶ ἡ Μαρίκα.....	60		
Λευκὸν (τὸ) ἱστίον.....	90		
Διδιγχοτων (Δαυδ) (μετὰ 3 εἰκόνων).....	54, 72		
Λόγη (ἡ) (Παιγνίδιον ὑπαίθριον) (μετὰ εἰκόνας).....	125		
Μαντήλιον (τὸ) τοῦ κυρ Νίκου (μετὰ εἰκόνας).....	138		
Μαυρογιάνης ('Αθανάσιος Ζ.) εἰκὼν συνδρομητοῦ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβευθέντος εἰς τὸν εἰκοστὸν πρῶτον διαγωνισμὸν.....	173		
Μέλισσαι (αἱ) (μετὰ 4 εἰκόνων).....	91, 103		
Μεταστάσις.....	108		
Μικρὰ (ἡ) Ἑλληνίς (Μονόλογος) (μετὰ εἰκόνας).....	136		
Μουσικὸς (ὁ) (μετὰ εἰκόνας).....	26, 42		
Νέον (τὸ) μυστήριον.....	14		

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Αίνετε τον Κύριον	173	Μίμης (ὁ) καὶ ὁ Κῶστος	40
Ἄνοιξιάντικο τραγοῦδι	61	Ναυτόπουλον (τὸ) (μετὰ εἰκόνα)	136
Ἄνοιξις (μετὰ εἰκόνα)	76	Ξενιτιά	39
Ἄπριλιος	108	Παιδικαὶ ὑποσχέσεις (Διάλογος)	10
Εἰς τὰ ἑλληνοπούλα	8	Πανῶ !	91
Εἰς τὰς ἑλληνοπούλας	22	Πουλάρια (τὰ) (μετὰ εἰκόνα)	105
Ἔργα καὶ ἡμέραι [Οἱ γεωργοί]	77	Πρωταπριλιά, πασχαλιά, τριανταφυλλιά	90
" " " [Οἱ ψαράδες]	107	Σπουργίτης καὶ κοτόπουλα (μετὰ εἰκόνα)	24
Εὐαγγελισμὸς (ὁ)	75	Τέσσαρες (αἱ) ὥραι τοῦ ἔτους	135
Θαλασσινὸ (μετὰ εἰκόνα)	117	Πούλια (ἡ)	7
Κούκλα (ἡ) Τσοῦ	182	Φουντούκο, ὡς ποτε ;	149
Κυψέλη (ἡ)	24		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 90 εἰκονογραφίας.

« Η "ΤΥΧΗ" ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ ΠΑΝΣΙΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΣ »

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΟ ΦΕΚΑΜ, — ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΗΣ.
— Η ΤΥΧΗ. — Η ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΙΩΣΙΚΗΣ. —
Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. — ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ !

Πρωίαν τινά οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι εἶχον συναθροισθῆ εἰς τὴν ἀμυώδη παραλίαν καὶ τὴν μακρὰν προκυμαίαν τοῦ Φεκάμ καὶ παρατήρουν τὰ πλοῖα, τὰ ὅποια ἠτοιμάζοντο ν' ἀπάρωσι καὶ νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν Νέαν Γῆν.

Αἱ μητέρες, αἱ σύζυγοι τῶν ἀποπλεόντων ἦσαν περίλυποι, συλλογιζόμεναι ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοῦς ἀναχωρήσαντας τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν ἐπανήλθον· ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν εἶνε συνηθισμένοι εἰς τὰς πικρίας αὐτὰς τῆς ζωῆς.

Μία γυνή, νέα ἀκόμη, με ὠραίους, γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κίχην καταμέλαιναν, ἴσταται ἐπὶ
Ἔτος 12^{ον}. — Τεύχος 1^{ον}.

τῆς προκυμαίας μόνη. Ἡ προσοχὴ τῆς ἄλλῃ εἶνε ἐστραμμένη πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις εἶνε ναυτόπαις ἐπὶ ἑνὸς τῶν πλοίων ἐκείνων. Τὸν βλέπει τρέχοντα ἐπάνω κάτω, ἀναρριχώμενον εἰς τὰ ἐξάρτια, ἐκτελοῦντα τὰ προστάγματα τοῦ πλοιάρχου. Ἄλλ' ὅταν ἡ Τύχη διέρχεται πλησίον τῆς προκυμαίας, τὸ παιδίον, διότι εἶνε παιδίον σχεδὸν ἀκόμη, στέλλει πρὸς αὐτὴν με ἄλλῃ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του ἐν τελευταίον φίλημα ἀποχαιρετισμοῦ. Τότε λυγμοὶ καταλαμβάνουσι τὴν δυστυχῆ μητέρα. Συμπλέκει τὰς χεῖράς τῆς, παρατηρεῖ καὶ παρακαλεῖ χαμηλοφώνως τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ἡ μήτηρ, ἥτις ἐκλαίει βλέπουσα τὸν πάριον (βρέκιον) ἐξαφανιζόμενον εἰς τὸν ὄριζοντα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀνομιάζετο Μαριάνα. Ὁρρανή γυνεὴν οὕσα ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἀνετράφη εἰς σχολεῖον καλογραῖων, ὅπου ἔμαθε καὶ ἀρκετὰ γραμ-

Τόμος 17^{ος} — 1

ματα. Ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι ἐτῶν ὀπανδρεύθη τὸν Ἰβόνα Ἰωσίτην, ἀλιέα, νέον καλοκαίμωνον καὶ ἀξίον.

Ἡ Μαριάννα ἦτο καλὴ οἰκοκυρά, ἐργατικὴ, οἰκονόμος. Δὲν ἠγάπα τὰς φλυαρίας καὶ τὰς ἀκόμτους συζητήσεις, καὶ ὅταν ἐπῆγαιεν εἰς τὴν βρῦσιν οὐδέποτε συνείθεε νὰ καταλογῇ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην. Ὅταν ὅμως εἶχε τις ἀνάγκη τῆς βοήθειάς της τότε νὰ ἐβλέπατε μὲ ποίαν προθυμίαν προσεπάθει νὰ φανῇ χρήσιμος. Ἄν ἠσθένει γαϊτανισά τις, ἔτρεχε παρὰ τὸ προσκέφαλόν της, τῇ ἐδίδεν ἰατρικὰ, ἐπεριποιεῖτο τὰ ἔχοντα ἀνάγκην περικυφίσεων τέκνα της. Ἐβοήθει τοὺς ἐνδεεῖς καὶ τοὺς πεινῶντας.

Ἡμέραν τινα τοῦ Ὀκτωβρίου τὰ πλοῖα ἀπέπλευσαν πάλιν πρὸς ἀλιείαν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀέθρος, ὁ ἀνεμὸς ἀπόγειος. Ἐπειδὴ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διηυθύνθησαν δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν ἐμελλόν κατά πῶσαν πιθανότητα νὰ ἐπιστρέψωσι τὴν ἐπαύριον. Μετὰ τῶν ἄλλων ἀλιέων ἦτο καὶ ὁ Ἰωσίτης. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐπέστυψε φοβερὰ θύελλα· ἡ θάλασσα ἐξηγριώθη, καὶ ὁ ῥόγχος τῶν κυμάτων τῆς ἤκούετο μέχρι τῶν οἰκίσκων τῶν ἀλιέων. Πᾶσα ἀνεμαζάλη ἐμπνεῖ ἀπερίγραπτον ἀνησυχίαν καὶ ἀγωνίαν εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἀλιέων· ὅλην τὴν νύκτα δὲν εἰμποροῦν νὰ κλείσουν μάτι, καὶ μετὰ παλμῶν καρδίας περιμένουν πότε νὰ φαίτῃ, διὰ τὰ ἴδουσαν μὴ φαίνεται ἐρχόμενον τὸ πλοῖον τὸ φέρον τὸ προσφιλέστατον ὄν.

Τὰ πλείστα πλοῖα εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς Φεκάμ, ἀλλὰ κατέφυγον εἰς ἕνα πλησίον λιμένα. Μόνον τρία ἔλειπον. Ἐνόκτωσαν, ἐξημέρωσαν· οὐδὲμία εἰδήσις. Ὡ, τί ὀδυνηραὶ, τί ἀγωνιώδεις, τί ἀπερίγραπτοι ὧραι προσδοκίας! Ἀλλ' εἰς μάτην οὐδεμίαν ἐλπίδα πλέον ἔμεναν. Φεῦ! οἱ πνιγμένοι δὲν ἐπιστρέφουν πλέον.

Ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας, ἡ Μαριάννα ἡ δυστυχὴς γῆρα ἦτο σχεδὸν τρελλή. Ὁ μονογενὴς υἱὸς της, ὁ μικρὸς Ἰβὼν, ἐννεασετὸς παιδίον, ἐλυπήθη κατάκαρδα νύκτα καὶ ἡμέραν ἔκλαιε καὶ ἐζήτηε τὸν πατέρα του· οὔτε νὰ φάγῃ ἤθελεν οὔτε νὰ κοιμηθῇ.

Μετὰ τρεῖς μῆνας βαρείας καὶ ἀπαρηγορήτου λύπης, ὁ γέρον ἐφημέριος τοῦ Ἐστρετὰ ἔκρινε καλὸν νὰ νοσηθῇ τὴν Μαριάνναν.

— Παῦσε πλέον τὰ δάκρυα, κόρη μου, τῇ εἶπε· λυπήσου τὸ παιδί σου· ἂν ἐξακολουθήσουν αὐτοὶ οἱ θρήνοι, ὁ υἱὸς σου εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ καμμίαν ἐργασιακὴν ἀσθένειαν.

Ἡ Μαριάννα κατετρόμαξεν ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκρυψε τὴν θλίψιν της εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της· ἐμεῖδία δὲ ἦτο μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ της, ἐπενόει παιγνίδια διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, καὶ ἔκλαιε μόνον τὴν

νύκτα ὅτε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ ὁ Ἰβὼν της!

Μόνη ἐλπίς καὶ παρηγορία τῆς ταλαιπώρου γῆρας ἦτο τὸ παιδίον ἐκεῖνο· ἐπ' αὐτοῦ συνεκέντρωσε τὴν ἀγάπην της· ἦτο δὲ καὶ ἀξιογάπητος. Ὁ Ἰβὼν ἦτο εὐφρόεστατος, εἶχε δὲ μνήμην ὅπως διόλου ἔκτακτον. Ὁ διδάσκαλος ὠμίλει περὶ αὐτοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, σχεδὸν μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ἄν πάγῃ ἔτσι τὸ παιδί θὰ γίνῃ μιὰ μέρα εἰρηνοδίκης, ἔλεγον εἰς τὴν Μαριάνναν αἱ ἀνδραδέλφαι της, ἀπλοῖαι καὶ γυναῖκες, ἐκπληττόμεναι διὰ τὰς προόδους τοῦ ἀνεψιοῦ των. Ἐνίοτε μάλιστα προσέθετον: «Ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ παπᾶς!»

Ἡ Μαριάννα ἀπεκρίνετο πάντοτε.
— Εἰρηνοδίκη, δὲν θὰ τὸν κάμω. Παπᾶς ἄς γίνῃ, ἂν εἶνε θρόσκος.

Ἀλλ' ὁ Ἰβὼν εἶχεν ἄλλην κλίαν· ἠγάπα τὴν θάλασσαν καὶ τὰ πλοῖα· ἡ κλίσις αὐτῇ ἐνέπνεε μεγάλην ἀνησυχίαν εἰς τὴν μητέρα του· ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἡ ἀτυχὴς γῆρα; ἦτο δεσμευμένη δι' ἱεράς ὑποσχέσεως· ὁ σύζυγός της, ὅτε ἔζη, ἐπανελάμβανε εἰς αὐτὴν ἀκαταπαύστως: «Σὰν ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα τὸ παιδί μας καὶ θέλει νὰ γίνῃ ναυτικός, ἄς γίνῃ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ· μὰ νὰ κυτᾶξωμε νὰ τὸ μάθωμε γραμματά, γιὰ νὰ μωρῶσῃ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα καπετάνιος. Θὰ βάλῃς καὶ σὺ τὰ δυνατὰ σου, αἱ Μαριάννα μου;

Ἡ Μαριάννα ὑπέσχετο, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ καιρὸς θὰ μεταβάλλῃ τὰς ἰδέας τοῦ συζύγου της· ἀλλ' ὁ σύζυγος κατεβροχθίσθη ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τὴν αὐτὴν ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της, μολοντί ἡ θάλασσα τῇ ἐνέπνεε ἀνεκδιήγητον φόβον καὶ φρίκην.

Ὁ Ἰβὼν ἀπεφοίτησεν ἐκ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Εἰσῆλθεν ὡς μαθητευόμενος εἰς ἕνα ξυλουργόν, τὴν δ' ἐσπέραν ἐμελέτα καθήμενος παρὰ τὴν ῥάπτουσαν μητέρα του. Βλέπων αὐτὴν καταλυπημένην καὶ μαντεύων τὸ αἴτιον τῆς θλίψεώς της τῇ ἔλεγε συχνάκις.

— Μητέρα, σὰν λυπᾶσαι ποῦ θὰ γίνω ναυτικός, πῆς μου το νὰ μὴ γίνω.

Ἀλλ' ἤδη ἡ σκληρὰ ἡμέρα ἐπλησίαζεν. Ἡ Μαριάννα ἀπεφάσις νὰ δείξῃ καρτερίαν, νὰ καταπνίξῃ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ τέκνον της, τὴν μόνην της ἀγάπην καὶ παρηγορίαν νὰ ὑπάγῃ μακρὰν, μακρὰν, νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ σπλαγγχνον της εἰς τὴν ἀσπλαγγχνον καὶ ἀνηλεὴ θάλασσαν.

Ὁ πλοίαρχος Βούργος εἶχε δίπλωμα δι' οὐ τῶ ἐπετρέπετο νὰ πλῆν εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας τοῦ κόσμου. Εἶχε δῶσῃ πρὸ ἐτῶν ἐξετάσεις ὅτε ἦτο νέος φιλότιμος καὶ φιλόπονος, πρὶν ἀκλήμῃ ἀποκτήσῃ τὸ φοβερὸν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἡμέραν τινα ἐμελλε νὰ τὸν καταστρέψῃ. Διότι ἦτο μέθυσος,

ἀδιόρθωτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔταξείδευε πάντοτε μακρὰν, σπανίως δὲ ἤρχετο εἰς τὴν γενέθλιόν του πόλιν Φεκάμ, ὅπου ἔζη ἡ μήτηρ του, οὐδεὶς ἐγνώριζε καλῶς τὸν χαρακτήρα του. Τὰς ὀλίγας ἡμέρας καθ' ἃς ἔμενεν ἐν Φεκάμ, δὲν ἔπνε, χάριν τῆς γηραιᾶς μητέρας του, ἐφαίνετο γνωστικός καὶ φρόνιμος καὶ τοιοῦτον τὸν ἐνόμιζον ὅλοι.

Εἰς τοῦτον ἐνεπιστεῦθη τὸ παιδί της ἡ Μαριάννα, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ προστατεύῃ τὸ ὄρφανόν!

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Βούργος σαρανταοκτὼ ὧρας μετὰ τὸν ἀπόπλουον ἤρχισε τὰ συνηθισμένα του ἐστρώθη κάτω εἰς τὸ θαλαμίσκον του καὶ ἔπνε τὸν περιδρόμον. Οὔτε τὸν ἔμελε τί ἀνεμὸς ἔπνεε, ποῦ διηυθύνετο ἡ Τύχη· μόνη του μέριμνα ἦτο τὸ ποτήριον. Περὶ τοῦ πλοίου ἐφρόντιζεν ὁ δεύτερος, γηραιὸς καὶ εὐσυνείδητος θαλασσινός.

Τὸ πλοῖον ἐφθασὲν αἰσίως εἰς Ἄγιον Πέτρον.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ἐκεῖ ἔπνε καὶ ἐκοιμάτο, ἐκοιμάτο καὶ ἔπνε, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα ὅλον ἐργάζετο. Ἄλλοι ἤλειον ὄνισκους (μουργούνας) ἄλλοι ἀλάτιζον καὶ ἐπάστωνον αὐτοὺς ἐντὸς βαρελίων. Τὸ ἦπαρ τῶν ὄνισκων ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξάγεται τὸ γνωστὸν μουρουρόλα δὲν ἠγόραζον εἰμποροὶ ἐπιτηδῆδες ἐρχόμενοι ἐκεῖ.

Καὶ ὁ Ἰβὼν ἐργάζετο δραστηρίως. Μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς ἐργασίας του, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι δισκέδαζον· ἢ ἀνεπαύοντο, ἔκαμνεν ἐκδρομὰς εἰς τὰ πέριξ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἡ ἀκατάπαυστος ἐργασία, ἡ σκληραγωγία, ὁ καθαρὸς ἀῆρ τοῦ πελάγους τὸν εἶχον ἐνδυναμώσῃ, καὶ ἡ ὑγεία του ἦτο ἐξαιρετος.

Κυριακὴν τινα τὸ πλήρωμα ἀνήλθεν εἰς Ἄγιον Πέτρον ὅπως μεθύσῃ ἐν τοῖς ἐκεῖ καπηλείαις. Ὁ Ἰβὼν, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μέθη ἐνέπνευεν ἀκατανίκητον ἀποστροφήν, καὶ ἀληθῆ φρίκην, ἔμεινε ἐπὶ τῆς προκυμαίας μόνος. Ἐνεθυμήθη τὴν μητέρα του, τὸν οἰκίσκον των, τὴν πατρίδα του, καὶ δάκρυα ἔβρεξαν τὰς παρειάς του.

Αἰφνης ἤκουσε θόρυβον, φωνάς, φιλονικίας. Παιδιά μικρὰ καὶ μεγάλα ἔτρεχον πρὸς τὴν προκυμαίαν σύροντα μέγα δέμα. Ὁ Ἰβὼν πλησιάζας εἶδεν ὅτι τὰ μικρὰ παιδιά ἤθελον νὰ ἐμποδίσωσι τὰ μεγάλα νὰ βίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὸ δέμα· τὸ δέμα ἐκεῖνο ἐκινεῖτο καὶ ἐστέναζε θρηνητικῶς. Ὁ Ἰβὼν ὠρμηθεὶς νὰ βοηθήσῃ τὰ μικρὰ παιδιά· ἐπειδὴ δὲ ἦτο δυνατὸς καὶ βωμάλειος καὶ ὁ γρόνθος του ὅπου ἔπιπτε δὲν ἔπαιζεν, οἱ ἀντίπαλοί του ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν. Τότε ὁ Ἰβὼν ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εὗρεν ἕνα κύνα, ἔχοντα μέγεθος ἀρνίου, μαῦρον, μὲ μίαν λευκὴν γραμμὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Διὰ τὴν ἀράγην τὰ παιδιά ἤθελον νὰ πνίξωσι τὸ ὄφαιον ἐκεῖνο ζῶον; Εἰς ἐκ τῶν μικρῶν ἔλυσε τὴν ἀπορίαν του. Ὁ κύριος τοῦ κυ-

νὸς νομίσας ὅτι ἐλύσσαζε παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰ παιδιά νὰ τὸν πνίξουν χωρὶς ὅμως νὰ τὸν βασανίσουν. Ἀλλ' οἱ μεγάλοι ἐπραττοῦν ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, καὶ ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἤδη τὸν ἔσυρον εἰς τοὺς δρόμους μὲ μίαν πέτραν εἰς τὸν λαμῖν, οἱ δὲ μικροὶ διεμαρτύροντο καὶ ἐκ τούτου προήλθεν ἡ φιλονικία.

— Ἐλύσσαζε! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰβὼν, ἂ, μπᾶ! ἕνα λυσσασμένο σκυλί δὲν θὰ μ' ἐκτύταζε μὲ τέτοια γλυκὰ μάτια καὶ δὲν θὰ ἔγλειψε τὰ χέρια μου. Καὶ μὴδὲν ἄλλο σκεφθεὶς ἔλαβεν ἐν τῇ ἀγκυλῇ του τὸν κύνα καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς μικρὰν ἐγκαταλειμμένην καλύβην, ὅπου τὸν ἐκρυψε μέχρι οὐ ἰάθη ἐντελῶς· πρὸς τοῦτο δὲ δὲν παρήλαθε πολὺς καιρὸς, διότι ἡ δῆθεν λύσσα τοῦ κυνός, ἡ κατατρομάξασα τὸν κύριον του ἦτο ἀπλούστατα ἡ συνήθης εἰς τὰ κυνάρια ἀσθένεια.

Ὁ κύων παρηκολοῦθε πιστῶς τὸν νέον κύριόν του, καθήμενος πλησίον του ἐπὶ τῆς προκυμαίας κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἐργασίας· ὅταν δὲ ὁ Ἰβὼν ἀπῆρχετο μετὰ τῶν ἄλλων ναυτῶν πρὸς ἀλιείαν, ὁ κύων ἐπῆδα εἰς τὴν λέμβον, ἐκάθητο εἰς τὴν πρύμνην, ἐφαίνετο ὡς διευθύνων τὸ ἔργον. «Σὰν πλοίαρχος» ἔλεγον οἱ ναῦται, καὶ τὸ ὄνομα Πλοίαρχος τῷ ἔμενε.

Ἡ Τύχη εἶχεν ἤδη πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἀπάρη ἐκ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἡμέραν τινα ὁ Ἰβὼν ἦτο ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀσχολούμενος εἰς χειρισμὸν τινα ἰστίου. Ὁ Πλοίαρχος, ἐξηπλωμένος εἰς τὸν ἥλιον, ἐκίνει ἡσύχως τὴν οὐρανὸν του, εὐχαριστημένος καὶ ἀμέριμος.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ Βούργος, μεθύσμενος ὡς πάντοτε. Εἶδε τὸν κύνα, τοῦ ὁποῖο τὸ ὄφαιον τρίγωνμα ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν ναυτοπαῖδα:

— Ἰωσίτη, εἶπεν, ἀγοράζω τὸν σκύλο σου.
— Δὲν εἶνε διὰ πούλημα, κύρ πλοίαρχε.
— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα ἂν εἶνε ἢ δὲν εἶνε διὰ πούλημα; Σοῦ λέγω πῶς θέλω νὰ τὸν ἀγοράσω καὶ θὰ τὸν ἀγοράσω! Σοῦ δίδω εἰκοσιπέντε φράγκα· πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζει.

— Κύρ πλοίαρχε, εἶπεν ἡσύχως ὁ Ἰβὼν, διότι ἤξευρεν ἐκ μικρᾶς πείρας ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξάπτη τὸν μέθυσον ἐκεῖνον, κύρ πλοίαρχε, ἐγὼ τὸν ἐπεριποιήθηκα καὶ τὸν ἐμεγάλωσα γιὰ νὰ τὸν πάγω ἔς τὴν μάνα μου.

— Σ' τὴ μάνα σου! ἔς ἐκείνην τὴν κουκουβάγια τὴν Μαριάννα, ἔς ἐκεῖνο τὸ φαντασμένο τὸ ξᾶνο, ποῦ σοῦ μιλάει σὰν νὰ εἶνε καμμιά πριγκιπέσσα! ἀνέκραξε πελιδῶδες ἐξ ὀργῆς ὁ Βούργος.

— Κάνε μου τὴν χάρι, κύρ πλοίαρχε, εἶπε μετὰ θυμοῦ ὁ Ἰβὼν, νὰ μὴν ἀνακατόνησ τὴ μάνα μου ἔς τὰ κακόλογά σου!

— Σώπα, βουδάσου, βρωμάπαιδο! σάν δέ βου-
δαθής ες τή στιγμή σ' ἀρπάξω ἀπό τ' αὐτί και σέ
πετάω ες τή θάλασσα. Ἀλλά πρώτα θά κάνω ἀρχή
ἀπό τὸ σκύλο σου. Ἔλα θά μου, τὸν πωλήσης ἢ
δωχ;

Παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς και τῆς μέθης ἤρπασε
τὸν Πλοίαρχον ἐκ τοῦ δερματίνου περιλαιμίου του
και μικροῦ δεῖν ἐπνίξεν αὐτόν. Ὁ κύων δὲν ἐπρόφθα-
σε ἔν' ἀνισταθῆ. Ὁ Βούργος τὸν ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ
αἰωροθεσίου (1) ἔτοιμος νὰ τὸν κρημνίσῃ εἰς
τὴν θάλασσαν.

— Νά, τὸν πνίγω, ἀνέκραξεν ἀφρίζων ἐκ λύ-
σης, σάν δὲν πάρης ἀμέσως ὄρκο πῶς μου τὸν
πουλάς.

Ὁ Ὑβῶν, περίτρομος ἐφώνησε:

— Σοῦ τὸν δίνω, κύρ πλοίαρχε, δὲν θέλω πα-
ράδες, ὄχι, σοῦ τὸν δίνω, μὴν τὸν πνίξης!

— Καλά, εἶπεν ὁ Βούργος, καταπραυνθεὶς ἀμέ-
σως, και ἀφήσας τὸν κύνα. Αἶ, σεῖς, τ' ἀκούσατε;
εἶπε πρὸς τοὺς ναῦτας, ὁ σκύλος εἶνε δικός μου.

Ὁ Πλοίαρχος ἐξηγριωμένος και ἀσθμαίνων συ-
νήλθε μόνον ὅτε ὁ ἕτερος πλοίαρχος κατέβη εἰς
τὸν θαλαμίσκον του.

Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ὁ Βούργος δὲν ἐφάνη ἐπὶ
τοῦ καταστρώματος. Ὁ Ὑβῶν ἠλπίζεν, ὅτι ὁ ἀθλιος
ἐκεῖνος εἰς τὴν καθημερινὴν παραζάλην τῆς μέθης
του ἐλησμόνησε τὸ ἐπιπέδιον τοῦ κυνός.

Ἀλλ' ἐσπέραν τινὰ ὁ Βούργος ἐζήτησε τὸν
Ἀζώρ... Κατ' ἀρχὰς οἱ ναῦται δὲν ἐνόησαν περὶ
τίνας Ἀζώρ ἐπρόκειτο. «Τὸν Ἀζώρ, φέρετέ μου,
ἐφώναξε, τὸν Ἀζώρ, τὸν μόνον μου φίλον!» και
σχεδὸν ἔλλαιε.

Ἐἰς τῶν ναυτῶν ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπι-
θυμίαν τοῦ πλοίαρχου. Ἀλλ' ὁ Ἀζώρ ἢ Πλοίαρ-
χος, κατακεκλιμένος πλησίον τοῦ ναυτοπαίδος εἶχε
διακρίνῃ τὸν Βούργον. Ὁ κύων ἀντίστη πάσῃ δυ-
νάμει νὰ ἐγερθῆ δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὴν πρὸς
αὐτὸν βάρβαρον διαγωγὴν τοῦ Βούργου. Ὁ πλοίαρ-
χος ἐπλησίασεν ὀλίγον, ἀλλ' ἰδὼν τὴν ἐπιθετικὴν
στάσιν τοῦ κυνός και τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας του ἔκρινε
φρόνιμον νὰ ὑποχωρήσῃ και κατέβη ἀπρακτος
εἰς τὸν θαλαμίσκον του ἐν μέσῳ τῶν γελῶτων
τῶν ναυτῶν.

Ὁ Βούργος ἦτο ἤδη ἡμιπαράφρων ἐκ τῆς μέ-
θης, ὅσον δ' ἔπινε τόσῳ παραφορώτερος καθίστατο
και μανιωδέστερος κατὰ τοῦ Ἰωσήφ, καθ' οὗ
ἔτραψε σχέδια ἐκδικήσεως.

Παρήλθον ἀκόμη ἡμέραι τινές. Ὁ Βούργος βα-
ρυνθεὶς τὸν πλοῦν, βλέπων δὲ ὅτι ἡ προμήθεια τῶν
ποτῶν ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα, προσέταξε ν' ἀναπε-

(1) Αἰωροθέσιον, τὸ ἐν τῇ κοινῇ τῶν ναυτικῶν γλώσ-
σῳ φεῖλαρέτο γαλλιστὶ hastingage.

τάσουν ἔλα τὰ ἰστία. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἔβλαπτεν
ἐφ' ὅσον ὁ ἄνεμος ἔπνευσε μέτριος.

Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὁ ἄνεμος ἔπνευσε σφοδρὸς
ἐξεγείρων μεγάλα κύματα. Ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὸν
ὄριζοντα. Ἡ Τύχη ἐπάλασε κατὰ τῆς ἐξηγριω-
μένης θαλάσσης. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον προσημνυέτο
δεινὴ καταιγίς, βέβαιος δὲ κίνδυνος ἠπείλει τὸ
πλοῖον ἂν ἐπλεεν αὐτῷ πλησίον. Ὁ δεύτερος
λοιπὸν προσέταξε νὰ συστελῶσι τὸν ἀρτέμονα (νὰ
μαϊνάρουν τὸν φλόκο). Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἰστίον τοῦ-
το εἶχε περιπλεχθῆ, ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναβῆ τις
εἰς τὸ αἰωροθέσιον ὅπως τὸ ἀπαλλάξῃ.

Ὁ Ὑβῶν ὤρμησεν. Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως και ὁ
Βούργος ἀνέβη ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του εἰς τὸ
κατάστρωμα και εἶδε τί συνέβαινε.

— Ποῖος εἶπε νὰ μαϊνάρουν τὸν φλόκο; ἐφώνη-
σε μέ βροντώδη και ἀγρίαν φωνήν; Τοῦ σπάνω
τὸ κεφάλι ἐκείνου τοῦ θέλει νὰ κάμῃ τὸν πλοίαρ-
χο ἐδῶ μέσα! Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶδε τὸν ναυ-
τοπαῖδα πλησίον τοῦ ἀρτέμονος.

— Σὺ, πάλι, ὄχεντρα! ἐκράυγασε μετὰ λύσης,
και ἔξω φρενῶν ἐκ τοῦ μίσους και τῆς μέθης,
ἐρυθροῦς ἔχων ὀφθαλμούς, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου
τὸ πολύκροτον, σκοπεύει και πυροβολεῖ...

Ὁ Ὑβῶν δὲν ἐτραυματίσθη, κατὰ τὰ φαινόμενα
ἀλλ' ὀρμεμφύτως ὀπισθοχωρήσας ἔπεσεν εἰς τὴν
θάλασσαν, τρέμου κραυγὴν ἐκβαλῶν. Ἐἰς ναύτης
τὸν εἶδε και τῷ ἔρριψε σωσίδιον, ἕτερος ναύτης τῷ
ἔρριψε και δεύτερον.

— Ἄς τὸ σώσωμεν τὸ παιδί! ἀνεφώνησεν ὁ
δεύτερος. Ἀλλ' ὁ ἄνεμος πνέει σφοδρότατος.
Καὶ τὸ πλοῖον ὀλοταχῶς πλέον, προχωρεῖ, ἀπομα-
κρύνεται. Ἔβινε ἀργὰ πλέον!...

Τότε ἐξέσπασε πλέον ἢ κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκεί-
νου μεθύσου ἀγανάκτησις τῶν ναυτῶν. Ὁρμησαν,
τὸν συνέλαβον, τὸν κατεβίβασαν εἰς τὸν θαλαμί-
σκον του και τὸν ἐκλείδωσαν, ἀφ' οὗ ἀφῆρσαν ἐκεί-
θεν ὄπλα, πῦρ, ποτὰ.

Ἀλλ' ὁ ἀποκτηνωθεὶς Βούργος δὲν εἶχε πλέον
συνείδησιν δὲν ἠσθάνετο τὴν ἐλαχίστην μεταμέ-
λειαν διὰ τὴν πράξιν του.

— Καὶ τί σάν πάγῃ ὁ μούτσος! ἐφέλλιζε,
φθάνει πούμινε ὁ Ἀζώρ.

Ὅχι, ὁ κύων δὲν ἔμεινεν πανταχοῦ ἀνεζήτησαν
αὐτὸν οἱ ναῦται, ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρον εἰς ναύτης
ἐνεθυμήθη τότε ὅτι εἶδεν ὄγκον τινὰ πίπτοντα εἰς
τὴν θάλασσαν καθ' ἣν στιγμήν ἐρρίφθη και τὸ δεύ-
τερον σωσίδιον.

Ἐν ᾧ ὁ Βούργος ἐβλασφήμει και ἠπείλει φρι-
κωδῶς ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του, τὴν κυβέρνησιν τοῦ
πλοίου ἀνέλαβεν ὁ δεύτερος, οὕτω δὲ ἡ Τύχη
κατώρθωσε νὰ φθάσῃ αἰσίως εἰς Φενάκμ.

Ἐκεῖ τὸ πλήρωμα κατήγγειλε τὸν Βούργον.

« ΣΚΟΠΕΥΕΙ ΚΑΙ ΠΥΡΟΒΟΛΕῖ... » (Σελ. 4)

Ἀλλ' οὗτος δὲν ἦτο πλέον εἰς κατάστασιν ν'
ἀπολογηθῆ διὰ τὴν πράξιν του. Ἡ ἀδιάκοπος και
ὑπερβολικὴ μέθη ἐτάραξεν ὀλοσχερῶς τὸ λογικόν
του και ἐπήνεγκεν εἰς αὐτὸν μανίαν.

Τὸν ἐνέκλεισαν ἐντὸς φρονοκομείου, ὅπου φοβε-
ραὶ ὀπτασίαι τὸν ἐβασάνιζον, και φόβοι και τύψεις
συνειδὸτος ἀγρίαι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς του.

Ἡ μήτηρ τοῦ Βούργου ἠθέλησε νὰ δώσῃ μη-

ναίαν τινὰ σύνταξιν εἰς τὴν Μαρτιάνναν, ἢ ὅποια
τώρα ἔμεινε παντέρνημος εἰς τὸν κόσμον, ἀνευ προ-
στάτου, ἀνευ στηρίγματος.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ ναυτοπαίδος δὲν ἐδέχθη, τῇ
εφαίνετο ὅτι ἠθέλον νὰ τῇ πληρώσουν τὸ αἷμα
τοῦ τέκνου τῆς!

[Ἔπεται συνέχεια] ΑἰΜΙΛΙΟΣ ΕἰΣΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κας DE NANTUIL

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

12 Ιανουαρίου, 1890. Μου άρέσουν τὰ εὐμορφα! καὶ μοῦ άρέσουν τὰ εὐμορφα, ἀλλὰ περισσότερο ἢ τάξις. Ἡ τάξις καὶ τὰ ἀσχῆμα τὰ εὐμορφαινεί.

Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου ἔχω τοποθετήσῃ χρυσόδετα βιβλία, λαμπρά εἰκονογραφημένα περιοδικά, λογιῆς λογιῆς κονδυλοφόρους καὶ μολύβια, μετάλλινον μελανοδοχείον καὶ μίαν μεγάλην ὑδρόγειον σφαῖραν. Ἀντικρὺ μου ὁ χάρτης τῆς χρυστεῆς μας πατρίδος, δεξιὰ τοῦ φωτογραφία τῶν συγγενῶν μου καὶ ἀριστερά ὁ ἡμεροδείκτης. Ὁ ἡμεροδείκτης αὐτὸς ὁ ὁποῖος μᾶς δείχνει πῶς περνοῦν αἱ ἡμέραι γρήγορα καὶ πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ μὴ χάνωμεν ἄδικα τὸν καιρὸν μας. Ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των πάντοτε, μὲ τάξιν τοποθετημένα. Εὐχαριστοῦμαι νὰ τὰ βλέπω ἔτσι καθαρά καὶ κἄτι λυπηρὸν αἰσθάνομαι μέσα μου ὅταν βλέπω ἄλλον καὶ τοὺς ταράσσει τὴν ἡσυχίαν των. Καὶ τότε ἐνθυμοῦμαι πόσον κακὸν ἦτον ὅ,τι ἔκαμνα ὅταν ἦμουν μικρός· καὶ πόσον θὰ ἐλυποῦσα τὴν μητέρα μου ἅμα ὅλα τὰ ἔβαζα ἄνω κάτω. Καὶ μὲ ἐσυμβούλευε ἡ καλὴ μου μητέρα, καὶ μὲ ἐμάλανε καὶ μὲ ἐτιμῶρει· ἕως ὅτου ἐνόησα τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμω καὶ τότε εἶμαι εὐχαριστημένος· Διότι μὲ τὴν τάξιν ὄχι μόνον οἰκονομῶ κανεὶς χρόνον, διαθέτει τὸν περισσεύοντα καιρὸν εἰς κἄτι ἀφῆλμον, ἀλλ' αἰσθάνεται καὶ ἠθικὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ τὰ περὶ ἑαυτὸν εἰς ἀρμονίαν. Μὲ τὴν τάξιν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς καθαρὸς—καὶ ἡ καθαρότης εἶνε ἀρετὴ—νὰ διατηρῇ τὰ πράγματα τοῦ εἰς καλὴν κατάστασιν.

Διατηρῶ πάντοτε ζωηρότατα εἰς τὴν μνήμην μου μίαν ἡμέραν τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Ἦτο καὶ τότε 12 Ιανουαρίου ὅπως καὶ σήμερον.

—Νικήτα! ἔλα ἴδω παιδί μου, ἐφώναξεν ἡ μητέρα μου ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς.

Καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἔτρεξα.

—Τί εἶν' αὐτὰ, καλέ, δὲν μοῦ λές; Δὲν λυπᾶσαι τὰ χρήματα ποῦ ἔδωκαν οἱ ἄνθρωποι νὰ σοῦ ἀγοράσουν ὅλα αὐτὰ; μοὶ λέγει ἡ μητέρα μου ἅμα ἐμβήκα, καὶ ἐγὼ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι δὲν τολμῶ νὰ τὴν κυττάξω.

Εἶχε δίκαιον! Ὅλα τὰ δῶρα ποῦ μοῦ εἶχον

στεῖλῃ οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἦσαν σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Μίᾳ κούκλας εἶχε σπάσῃ τὸ κεφάλι, ἐνὸς τυμπανιστοῦ εἶχε τρουπήσῃ τὸ τύμπανον, ἐνὸς μικροῦ γραφείου αἱ θήκαι εἶχον γυμνωθῆ ἀπὸ τοὺς κονδυλοφόρους.

Μετὰ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ἔστρεψα γύρω καὶ εἶδα τὰ συντρίμματα ἐκεῖνα τῶν παιγνιδίων καὶ περιλυτὸς ἐκύτταξα ἔπειτα τὴν μητέρα μου. Μὲ ἔβλεπεν ἐκείνη εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μὲ τὸ γλυκὺ τῆς, τὸ θωπευτικὸν βλέμμα καὶ ἐζήτηε νὰ διακρίνῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν λόγων τῆς. Δὲν τῆς ὠμίλησα τίποτε. Τὰ εἰσύναξα ὅλα, τὰ ἐτοποθέτησα ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶ καὶ ἐζήτησα νὰ τὰ διορθώσω!

Τὰ μικροῦλικά δάκτυλά μου μετὰ δυσκολίας ἐκινούοντο καὶ δὲν κατόρθωνον τίποτε.

Τὸ μόνον, ἐνθυμοῦμαι, τὸ ὁποῖον εἰμπόρεσα νὰ κάμω ἦτο νὰ περάσω εἰς τὴν θηλειὰ των δύο κονδυλοφόρους τοῦ γραφείου τοὺς ὁποῖους εὐρήκα. Ἡ μητέρα ἡ ὁποία ἐστέκετο ἐκεῖ πάντοτε καὶ μὲ ἐπέβλεπε ἦλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον μου.

Τότε, δὲν ξέυρω διατί, ἀφῆκα τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἐνασχόλησιν τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ, ἐπήδησα ἐπάνω τῆς, τὴν ἀγκάλιασα, τὴν ἐφίλησα καὶ δάκρυα σιωπηλὰ μετανοίας ἔσταζον ἀπὸ τὰ μάτια μου ἐπάνω εἰς τὰ μάγουλά τῆς! Δὲν ὠμιλοῦσα· καὶ ὅμως πῶς ἤθελα νὰ τῆς εἰπῶ:

— Μετανοῶ! Μετανοῶ!

Ἡ σιωπὴ τῆς ὅμως καὶ ἡ ἀπάθειά τῆς εἰς τὰ κλαύματά μου μ' ἔκαμε ν' ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου.

— Ἐλα, μαμά, φίλησέ με, δὲν θὰ τὰ ξανακάμω πιά! — Ναι, δὲν θὰ τὰ ξανακάμῃς! εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ λές. — Ὅχι, μαμά, ὄχι· σοῦ τὸ ὑπόσχομαι μὲ τὴν καρδιά μου!—Γιὰ κῦττα ὅμως, ἂν ξαναπέσης πάλιν 'ς τὸ ἴδιο σφάλμα... τότε!—Μάλωσέ με, τιμῶρσέ με, ἀφῆσέ με νυστικόν, σκότωσέ με, ἂν θέλῃς!—Αἱ μητέρες δὲν σκοτόνουν τὰ παιδιά των. Τὰ θέλω νὰ γίνωμιν καλά νὰ τὰ βλέπουν ἔπειτα νὰ χαίρωνται—Θὰ χαρῆς λοιπόν! Θὰ χαρῆς!—Καλά! νὰ ἰδοῦμε!

Καὶ μ' ἐσφιγξεν εἰς τὸ στῆθος τῆς, μ' ἐφίλησε· καὶ τότε ἐνῶ τὰ μάτια μου ἦσαν θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα ποῦ ἔτρεχαν ποτάμι ἐπάνω μου, εἶδα δύο χλωμὰ μαργαριταράκια νὰ κυλοῦν κρυφὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

Ἄ, τὴν καλὴ μου μητέρα, πῶς τὴν ἀγαποῦσα, πῶς τὴν ἀγαπῶ!

Κατέβηκα ἀπὸ ἐπάνω τῆς, ἐσύναξα τὰ παιγνίδια ἐκεῖνα καὶ ἔπειτα ἐκάθησα εἰς τὸ παράθυρον, ἐπῆρα ἐν βιβλίον νὰ διαβάσω καὶ κάποτε ἔβλεπα τὰς βαρκούλας μὲ τὰ λευκά πανάκια των, ποῦ ἐσχίζαν τὰ νερά τῆς γαλανῆς θαλάσσης...

Ἡ μητέρα ἐμείνεν εἰς τὸν σοφᾶ καὶ ἤρχισε νὰ ράπτῃ....

Ἦστερ' ἀπὸ ἴλιγο ἀφῆκα τὸ βιβλίον, ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν μου μὲ τὴν χεῖρα μου καὶ ἤρχισα νὰ συλλογίζομαι.

Δὲν τὰ εἶχα σπάσῃ ἐγὼ ἐκεῖνα. Δὲν εἶχα ἐγὼ καταστρέψῃ τὸ γραφεῖον! Τὰ παραπέταξα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ἄλλος, ἴσως ἡ ὑπέρτρια θὰ τὰ ἐπῆρα νὰ τὰ ἰδῇ, καὶ τὰ ἔσπασε, ἢ κανὲν ἄλλο παιδάκι ποῦ ἦλθε 'ς τὸ σπίτι.

Φαίνεται ὅμως, ὅ,τι ἐλησμόνησα ὅτι ἦτον ἐκεῖ ἡ μητέρα, καὶ ὅτι ἐσκεπτόμην τὸ ἐφώναξα, διότι ἤκουσα τὴν μητέρα νὰ μοῦ λέγῃ.

— Ἐσὺ πταίεις· Ἄν εἶχες τάξιν!

Ἄ ναι, τάξιν! Ἄν εἶχα τάξιν, ἅμα τὰ ἐ-

παίξα καὶ ἐχόρτασα πλέον, θὰ τὰ ἐφύλαγα εἰς τὸ ἐρμᾶρι μου καὶ θὰ ἦσαν ἀκέραια.

Ἐσηκώθηκα, ἔτρεξα πάλιν εἰς τὴν μητέρα μου, τὴν ἐφίλησα ἐκ νέου καὶ τῆς εἶπα μὲ φωνὴν ἡ ὁποία ἐμαρτυροῦσε τὴν πεποίθησίν μου.

«Θὰ ἔχω τάξιν εἰς τὸ ἐξῆς! Ναι, θὰ ἔχω!»

Τόσα ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ δὲν τὴν ἐλησμόνησα, οὔτε θὰ τὴν λησμονῆσω ποτὲ ἀφοῦ εἶνε ἡμέρα τιαυτῆς ὑποσχέσεως τὴν ὁποῖαν φυλάττων εἶμαι τόσον εὐτυχῆς.

Ὅστις θέλει νὰ ζῆσῃ εὐτυχῆς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἄς ἀκούῃ τὰς συμβουλὰς των γονέων του, ἄς ἔχῃ τάξιν καὶ θὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἔπειτα ὅταν μεγάλωσῃ ὅπως κ' ἐγὼ τότε. Θὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του καὶ θὰ χαίρεται διότι ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του, ὁ πατέρας του, οἱ ὁποῖοι παιδεύονται τόσον καὶ κοπιᾶζουν καὶ τυραννοῦνται διὰ νὰ μᾶς ἀναθρέψουν.....

Νικήτας Παρκίτης

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

Φακ

Η ΤΟΠΟΛΙΑ

Ἐ τὸ δρόμο ποῦ περνᾷς γιὰ τὰ Βιτώλια,
Τὸ χωριουδάκι βρισκεις τὴν Τοπόλια.

Ἐντὸ δρόμος ἀσπρος ξεχωρίζει,

Καὶ κάτω ποταμάκι μουρμουρίζει,

Ποῦ κρυστάλλα νερά γλυκὰ κυλάει

Σὲ πράσινου μικροῦ βουνοῦ τὸ πλαῖ,

Καὶ λούζει τὰ κλαδιά, τὰ χορταράκια

Καὶ τ' ἄσπρα καὶ τὰ μαῦρα λαλαράκια.

Καὶ τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴν στολίζουν

Τὰ σπίτια τῆς Τοπόλιας ποῦ ἀσπρίζουν.

Τοῦ πράσινου βουνοῦ ὁ ἴσκιος πέφτει

Ἐ τοῦ ποταμοῦ τὸν καθαρὸν καθρέφτην,

Κ' ἐκεῖ ποῦ κόχῃ τὸ ποτάμι κάνει

Τὸ ἕνα τῆς Τοπόλιας εἶνε χάνι.

Ἐἰς τοῦ χανιοῦ τὸν ἡλιακὸν ἂν ἐβῆς

Καὶ ρίξῃς μιὰ ματιὰ, κολνῆς, δὲ φεύγεις.

Τὸ πράσινο βουνὸ καὶ τὸ ποτάμι,

Τὸ χόρτο τὸ χλωρὸ καὶ τὸ καλάμι,

Τὸ χρώμα τούρανου, τὸ χωριουδάκι,

Τὸ δένδρον, τὸ κλαρί, τὸ λουλουδάκι,

Θαυρεῖς ἀνοίγουν ὅλα τοὺς τὸ στόμα

Καὶ σοῦ φωνάζουν· «μείνε, μείν' ἀκόμα»

«Μείνε, διαβάτη, μείνε ν' ἀνασάνῃς,

Ἐ αὐτὴν τὴν ἄκρα ὅλα τὰ ξεχάνεις.

Ἐ αὐτὴ ἡ ἄκρα, ἄκρα παραδείσου,

Ἐ Βάλσαμο χύνει μέσα 'ς τὴν ψυχὴ σου.

Ἐ Μείνε, διαβάτη, μείνε καὶ δὲν χάνεις,

Ἐ Βάσανα, πικρες, ὅλα τὰ ξεχάνεις.

Ἐ Ἐ! ὄ, ποῦ τρέχεις νύμφῃς τὰ Βιτώλια,

Ἐ Στάσου ἄγαθι, μείνε 'ς τὴν Τοπόλια.»

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΕΙΑΝΗ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ

Τῆς Ἑλλάδος ἀγόρια, π' ἀκόμη
σᾶς βαραίνει πολὺ τὸ βιβλίον
καὶ σᾶς θέλγουν περισσότερο οἱ δρόμοι
καὶ τὰ χιόνια, παρὰ τὸ σχολεῖον,
δὲν εἰζέρετε πόσιν ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καυμένη πατρίδα!

Τὸν καιρὸ σᾶς ἂν χάνετε τώρα
κι' ἀμαθεῖς εἰς τὸ μέλλον βρεθῆτε,
δίχως ἄλλο θὰ φθάσῃ μιὰ ὥρα
ποῦ μὲ θλίψῃ πολλὴ θὰ ἴτραπῆτε
καὶ θὰ κλάψῃ πικρὰ κ' ἡ πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκεῖά της ἐλπίδα.

Στοχασθῆτε μιὰ μάνα θλιμμένη,
ποῦ μὲ πόνο σᾶς λέει τὰ δεινὰ της
καὶ σᾶς δείχνει πληγαῖς, ποῦ προσμένει
ν' ἀνασάνετε σεῖς σὺν παιδιὰ της·
καὶ θὰ νοιώσετε πόσιν ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καυμένη πατρίδα.

Τί χαρὰ, τί τιμὴ, φαντασθῆτε,
ἂν τινὲς ἀπὸ σᾶς, μὲ τοὺς χρόνους,
ἐγινόνταν μεγάλοι πολῖται
σὺν αὐτοῦς τοὺς ἐνδόξους προγόνους!
καὶ τί δόξα τρανὴ εἰς τὴν πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκεῖά της ἐλπίδα!

Ὁ στρατὸς μας, ὁ στόλος, καὶ ἄλλα
τόσα στάδια λαμπρὰ καρτεροῦνε
νὰ προβάλετε μ' ἔργα μεγάλα,
ποῦ εἰς τὸν κόσμον γοργὰ ν' ἀκουσθοῦνε
καὶ νὰ κάμουν χρυσὴ τὴν ἐλπίδα
πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καυμένη πατρίδα.

Μιὰ φωνούλα τιμῆς ἄς λαλήσῃ
ἀπὸ τώρα γλυκὰ εἰς τὴν καρδιά σας,
καὶ θὰ φθάσῃ καιρὸς ν' ἀντηχήσῃ
τιμημένο παντοῦ τ' ὄνομά σας
καὶ μεγάλη νὰ γίν' ἡ πατρίδα,
πῶχ' εἰς σᾶς τὴν γλυκεῖά της ἐλπίδα.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΝΕ

ΔΥΟ ΘΥΜΑΤΑ

Ἦτον ἡ νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ νέου
ἔτους. Ἡ μικρὰ Λιλὴ μὲ μιὰν μεγάλην κού-
κλαν εἰς τὴν ἀγκαλίαν καθισμένη εἰς τὸ παρά-
θυρον ἐβλεπεν ἔξω τὰ χιόνια ποῦ ἀσπρίζαν τὸν
δρόμον. «Τί καλὰ ποῦ εἶμαθα ἐδῶ, ἀγάπη μου»,
ἔλεγεν εἰς τὴν κούκλαν της, «κοντὰ εἰς τὴν φω-
τιάν δὲν φοβούμεθα οὔτε κρύον, οὔτε χιόνια».

Καὶ ἡ ἀψυχή κούκλα ἀνοιγόκλειε τὰ μά-
τια της ὡσὺν νὰ ἀκούσ τάχα καὶ νὰ παρεδέ-
χετο τὰ λόγια τῆς μικρᾶς κυρίας της.

Τὸ παράθυρον ἦτο χαμηλὸν χαμηλὸν ἐπάνω
εἰς τὸν δρόμον, ὡστε ἐφαίνοντο οἱ διαβάται
ποῦ ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς εἰς τὰ τζάμια του.

Ἐξαφνα μιὰ μαύρη σκιά ἐστάθη καὶ ἐκτύ-
πησε δειλὰ δειλὰ τὸ τζάμι. Ἡ Λιλὴ ἐτρόμα-
ξεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐσφίξε τὴν κούκλαν
εἰς τὰ στήθη της. Ἐπῆρεν ὁμως θάρρος εὐθύς
ἅμα εἶδεν ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρον μιὰν γυ-
ναῖκα μ' ἓνα παιδί εἰς τὴν ἀγκαλίαν.

— Τί θέλεις, κυρά; ἠρώτησεν.

— Ὀλίγην φωτιάν νὰ ζεστάνω τὸ παιδί μου
ποῦ παγώνει ἀπὸ τὸ κρύο.

— Δὲν περισσεύει φωτιά, ἀπεκρίθη ἡ Λιλὴ,
ἔχω κ' ἐγὼ νὰ ζεστάνω τὴν κούκλαν μου.

Καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ περισσότερον τὰ λό-
για τῆς πτωχῆς μητέρας, ἐφυγεν ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρον καὶ ἐπῆγε κοντὰ κοντὰ εἰς τὴν ἀναμ-
μένην θερμάστραν καὶ ἐκάθισεν. Ἐκεῖ ἐνύ-
σταξε καὶ ἀπεκοιμήθη μὲ τὴν κούκλαν εἰς τὴν
ἀγκαλίαν.

Τὸ πρωτὸν ὅταν ἐφείξεν ἡ ἡμέρα ἡ πτωχὴ μη-
τέρα ἦτον ἀκόμη ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον κα-
θισμένη κάτω εἰς τὰς πέτρας καὶ ἡ Λιλὴ
κοντὰ εἰς τὴν θερμάστραν. Εἰς τὰ γόνατα
τῆς μητέρας τὸ παιδί εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ τὸ
κρύο καὶ εἰς τὰ γόνατα τῆς Λιλῆς ἡ κήρινη
κούκλα εἶχε λυώσῃ ἀπὸ τὴν φωτιάν...

Ἡ μητέρα ἐκλαίει τὸ παιδί της καὶ ἡ Λιλὴ
τὴν κούκλαν της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μάμμη τῆς Φρόσως καὶ τοῦ Νίκου τοῖς ἔδωκε τὴν πρωτοχρονιανὴν δῶρον ἀπὸ ἓν
ὠρατὸν βιβλίον μὲ εἰκόνας.

Τὰ δύο ἀδελφία ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ τὰ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴν. Ἡ λάμπα
εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ φωτίζει τὰ χαριτωμένα προσωπάκια των.

Τὸ ἐν βιβλίον ἔχει διαφόρους τοποθεσίας. Ἐν φύλλον παριστάνει μιὰν λίμνην καὶ εἰς
τὸ μέσον ἐν νησάκι· τὸ νησάκι εἶνε στολισμένον μὲ δένδρα καὶ ἄνθη καὶ ἡ σκιά του φαί-
νεσαι καταπράσινη μέσα εἰς τὸ νερὸν τῆς λίμνης.

Μιὰ ἄλλη εἰκὼν παριστάνει μέσα εἰς ἓν ἡσυχὸν λιβάδι ἓνα μικρὸν βοσκόν, κάτω ἀπὸ
ἓν δένδρον· τριγύρω βοσκουν σκόρπια τὰ πρόβατα· ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρὸς· ἡ φύσις φορεῖ
τὴν φορεσιὰ τῆς ἀνοιξέως· ὑψηλά, ἐπάνω εἰς ἓνα λοφίσκον, διακρίνεται ἓνα μικρὸν ἔξωκκλησι.

Ἄλλη εἰκὼν παριστάνει ἐν παραθαλάσιον μέρος· ἡ ἀκρογιαλιά ἔξω εἶνε στρωμένη μὲ
ἄμμον· εἰς τὸ λιμανάκι εἶνε ἀραγμένον ἓνα κότερον μακρὰ, μακρὰ, σχεδὸν εἰς τὸ

άκρον του όρίζοντος, μία βαρκούλα με άνοιγμένο πανάκι μόλις διακρίνεται· ό ήλιος είνε εις την δύσιν του· χρυσίζει και ροδοκοκκινίζει τα σύννεφα· ή θάλασσα είνε κόκκινη ώσαν από αναλαμπήν πυρκαϊάς.

Και άλλας ώραιάς εικόνας έχει τό βιβλίον· τά παιδιά ταξιδεύουν με τόν νούν των εις τόπους άγνωστους και ώραίους και ή φαντασία των τρέχει εις ώραια και ποιητικά μέρη.

Τό άλλο βιβλίον έχει άλλου είδους εικόνας.

Έδώ είνε μία μητέρα που ναγουρίζει τό παιδάκι της νά κοιμηθῆ, και τό κυττάζει με αγάπην. Η Φρόσω και ό Νίκος συλλογίζονται ότι ήσαν και αύτοι μίαν φοράν τόσον μικρά και τούς ένανούριζε ή μητέρα των, και νοιώθουν πλειό πολύ αγάπη δι' αύτην μέσα εις την καρδιά των.

Έκει ένα πτωχό κοριτσάκι μ' ένδύματα τρυπημένα, χωρίς ύποδήματα, στέκει εις μίαν άκρην και τουρτουρίζει από τό κρύο· οι δρόμοι, οι στέγαι, όλα είνε χιονισμένα· δύο παιδιά καλοενδυμένα περνούν με την μητέρα των, και δίδουν ό τι έχουν εις τό πτωχόν κοριτσάκι· εις τό πρόσωπόν των φαίνεται ή συμπάθεια που αισθάνονται δια τό κακόμοιρον όρφανόν. Η Φρόσω και ό Νίκος συλλογίζονται τί καλόν πράγμα είνε νά κάμνη κανείς τό καλόν εις τούς δυστυχείς, και αποφασίζουν νά δώσουν εις μερικά πτωχά της συνουσίας των όσα χρήματα έχουν εις τόν κοιμηπαράν των.

Μία άλλη εικών παριστάνει ένα στρατιώτην που έρχεται από τόν πολεμον νικητής· ή γυναίκα του, τά παιδιά του, οι γονείς του, οι συγγενείς του, τόν αγαλιάζουν, τόν φιλούν, με δάκρυα, με χαράν. Τί γλυκεία στιγμή! Τά παιδιά συλλογίζονται ότι ή Πατρίς είνε χωρίς άλλο ίερόν πράγμα άφ' ου δι' αύτην κανείς δεν συλλογίζεται την ζωήν του, και δι' αύτην χύνει τό αίμά του.

Και άλλα καλά αισθήματα βάζει τό βιβλίον εκείνο εις την καρδιάν των δύο παιδιών, τά όποια εις τό φώς της λάμπας παρατηρούν με προσοχήν τας ώραιάς εικόνας.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

(Διάλογος δια τὰ νηπιαγωγεία)

ANNA (4 ετών)

Σοφή θά γίνω γλήγορα,
Έ τόν χρόνο θά γνωρίζω
Νά γράφω πιά έλεύθερα,
Γοργά νά συλλαβίζω.

ΠΑΥΛΟΣ (3 ετών)

Έγώ 'ς τό χρόνο φρόνιμος,
Υπήκοος θά γίνω,
Χωρίς φωνές και κλάμματα
Τό λάδι μου θά πίνω.

ANNA

Όρες πολλές 'ς τό διάβασμα
Προσεκτική θά μένω,
Και με την κούκλα έπειτα
Παιχνίδι θά χορταίνω.

ΠΑΥΛΟΣ

Θά στέκω νά με πλένουνε
Δάκρυ χωρίς νά χύνω,
Κι' όταν με 'ντύν' ή μάνα μου
Φιλάκια θά της δίνω.

ANNA

Έ τόν Πλάστην θά προσεύχωμαι
Για σένα θά τού τάξω,
Και 'ς τούς πτωχούς τά χρήματα
Θά δίνω που συνάζω.

ΠΑΥΛΟΣ

Ποτέ δεν θά μαλώνω με
Με την μικρή γατίτσα·
Θά μ' όδηγείς 'ς τας πράξεις μου,
Εις όλα σύ, 'Αννίτσα!

ΦΑΚ

ΩΦΕΛΙΜΟΣ!

Κωνσταντής είνε υίός μικρομπορού επαρχιακής τινός πόλεως της Ελλάδος. Είνε γνωστικόν και προκομμένον παιδί.

Επειδή ή μητέρα του έχει πολλές εργασίας εις την οικίαν, ό Κωνσταντής προσπαθεί νά την ανακουφίξη όσον ήμπορεί. Κάμνει προθύμως πάσαν παραγγελίαν

πηγαίνει με την καρδιά του όπου τόν στέλλει ή μητέρα του και επιστρέφει γρήγορα. Πηγαίνει εις την αγοράν, πηγαίνει εις τά μαγαζεία. Δίδει λεπτομερή λογαριασμόν εις την μητέρα του, τί έδωκε έδώ και τί έδωκε εκεί, διότι είνε πολύ προσεκτικός και αγαπῶ και την τάξιν. Η μητέρα του είνε πάντοτε ευχαριστημένη και έχει δικαίον· ό Κωνσταντής είνε ικανόν και πρακτικόν παιδί, δεν μοιάζει κάτι άλλα, τά όποια κοιμούνται εν φ περιπατούν και δεν ήξεύρουν νά φωνίσουν δέκα λεπτόν πράγμα.

Τό βράδυ, ό πατήρ του κοιτάζει τόν κήπον. Είνε ήδη κουρασμένος από την εργασίαν και τούς δρόμους της ημέρας· ό Κωνσταντής λοιπόν γεμίζει τό ποτιστήρι και τό φέρει εις τόν πατέρα του. Τό ποτιστήρι είνε βαρύ δι' έν παιδίον ένδεκα ετών· άλλ' ό Κωνσταντής βάζει όλα τά δυνατά του. Έχει θέλησιν, βλέπει δε και πόσον ευχαριστεϊται ό πατήρ του, που έχει έν τόσον καλόν και αξιον παιδίον και ή ευχαρίστησις τόν κάμνει ακόμη δυνατότερον.

Ό πάππος είνε πολύ γέρον· περιπατεί με κόπον· είνε μελαγχολικός, όπως οι γέροντες, οι όποιοι δεν έχουν με τί νά περάσουν την ώραν των. Όταν ό Κωνσταντής δεν έχη σχολείον πηγαίνει και περιπατεί μαζί του. Ό πάππος στηρίζεται εις τόν ώμον του έγγόνου. Ό Κωνσταντής λέγει διάφορα πράγματα και διασκεδάζει τόν πάππον του. Ό γέρον περιμένει με άνυπομονησίαν τότε νά υπάγη περίπατον με τόν Κωνσταντήν.

Έν φ ή μητέρα έτοιμάζει τό φαγητόν, ή μικρά αδελφή στενοχωρείται, είνε μικρά ακόμη και δεν ήμπορεί νά παίξη μόνη της. Ό Κωνσταντής όμως δεν την άφίνει νά στενοχωρηθῆ, παίρνει την κούκλα της και την χορεύει. Η μικρά αδελφή πηδῶ από την χαράν. Ό Κωνσταντής λέγει νόστιμα πράγματα και ή αδελφούλα ξεκαρδίζεται εις τά γέλια. Ό δε Κωνσταντής βλέπων αύτην νά γελά γελά και αυτός και διασκεδάζει όσον κ' εκείνη.

Εις την γειτονείαν των δεν είνε όλοι γραμματισμένοι. Ό Μπαρμπασιωτήρης έχει τόν υίόν του στρατιώτην εις τας Αθήνας, θέλει νά του στείλη επιστολήν, αλλά δεν ήξεύρει ούτε την ύπογραφήν του νά γράψη ό δυστυχής. Πηγαίνει εις τόν Κωνσταντήν και του την γράφει την επιστολήν. Ό Μπαρμπασιωτήρης λέγει τό ίδιο πράγμα πολλές φορές. 'Αλλ' ό Κωνσταντής εκθέτει με σαφήνειαν τί θέλει νά είπη ό γέρον γίτων. Ό υίός του εις τας Αθήνας έννοεί τί θέλει νά είπη ό πατήρ του. Πόσον ευγνώμων είνε ό Μπαρμπασιωτήρης! συχνά πυκνά φιλοδώρει με κανέν ύπερικόν τόν Κωνσταντήν· άλλα και ό Κωνσταντής ώφελείται· αι επιστολαί που γράφει είνε μεγάλη άσκησης, λαμπρά γύμνασις δι' εκθέσεις ιδεών.

Τό βράδυ όλη ή οικογένεια κάθεται τριγύρω εις την τράπεζαν· ό πάππος, ό πατήρ, ή μητήρ, ή όποια άποκοιμίζει την μικράν. Τότε ό Κωνσταντής άναγινώσκει κάτι, τότε από την ελληνικήν ιστορίαν του, ποτε από την Διαπαλασίαν. Άναγινώσκει με έκφρασιν, τονίζων εκεί όπου πρέπει την φωνήν του, δια νά έννοήσουν καλλίτερα οι άκροαταί του.

— Εγγέ σου, Κωνσταντή! του λέγει ό πάππος.

Ό Κωνσταντής εις τό σχολείον είνε πρώτος εις την άνάγνωσιν. Τόν ώφελεί πολύ ή γύμνασις που κάμνει κάθε έσπέραν εις την οικίαν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ.

ΚΡΙΣΙΜΟΣ ΣΤΙΓΜΗ

Ο ΘΕΡΜΟΣ ΑΗΡ ΕΙΝΕ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΟΣ ΤΟΥ ΨΥΧΡΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ο Σωτηράκης και η Φιφή έπαιζαν εν άπλούστατον και διασκεδαστικόν παιγνίδι. Η μήτηρ των ταίς έδωκεν εν πιάτον με σαπουνάδαν και δύο άχυρινους σωληνας. Τα παιδιά έβύθιζον τὸ εν άκρον τοῦ σωληνος εἰς τὴν σαπουνάδαν και ερύσων από τὸ άλλο άκρον. Μικρά σφαίρα εσχηματιζέτο εἰς τὸ άκρον, ητις ηΐξανεν εφ' όσον τα παιδιά ερύσων. Όταν εγίνετο μεγάλη ως πορτοκάλιον τα παιδιά εκίνουν τὸν σωληνα, η σφαίρα άπεχωρίζετο, λαμβάνουσα δέ χρώμα κυανοῦν, κίτρινον, ερυθρόν, όπως τὸ οὐράνιον τόσον, άνέβαινε βραδέως εἰς τὸν άέρα. Τα παιδιά τὴν παρηκολούθουν με τὰ βλέμματά των μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν έσπανε.

— Παράξενον! εἶπεν ὁ Σωτηράκης, αφήσας τὸν άχυρινον σωληνα, πῶς άναβαίνουν μονάχα ὑψηλά αυτές αἱ σαπουνόφουσες; Πῶς γίνεται αὐτό;

— Έχεις δίκαιον να ερωτάς, παιδί μου, εἶπεν ὁ πατήρ του πλησιάζας; πρέπει πάντοτε να εξετάζωμεν και να μανθάνωμεν τὰ πράγματα, τὰ όποια δέν εννοοῦμεν. Άκουσε λοιπόν να μάθης τί συμβαίνει. Ο άέρας τὸν όποῖον φυσᾶς μέσα εἰς τὴν φουσκαν εἶνε θερμότερος από τὸν εξωτερικὸν άέρα, διότι εξέρχεται από τούς πνεύμονας, μέσα δέ εἰς τὸ σῶμά μας εἶνε μεγάλη ζέση. Άλλά ὅση

ζεστότερος εἶνε ὁ άέρας τόσο και ελαφρότερος εἶνε. Ο καπνός, παραδείγματος χάριν, άναβαίνει ὑψηλά, διότι αποτελείται από άέρα τοῦ εξεστάθη και εγείνε ελαφρότερος. Ο ζεστός άήρ, τὸν όποῖον φυσᾶ τὸ στόμα άναβαίνει φυσικά όπως ὁ καπνός, εν φ' δ' άναβαίνει συμπαρασύρει μαζί του και τὴν σφαίραν, η όποία αποτελείται από λεπτότατον και ελαφρότατον περιάλυμμα ὑδατος.

Τὰ δύο παιδιά ηκουον με πολλήν προσοχήν.

— Εἰξεύρετε τί εἶνε τὰ πελώρια αὐτὰ αεροπόρα, τὰ όποια σηκώνουν πολλούς ανθρώπους εἰς τὸν άέρα, και άναβαίνουν ὑψηλότερα από τὰ σύννεφα; Άλλοτε τὰ εγείμιζον, άνάπτροντες ὑποκάτω φωτιάν, η όποία έστελλεν εἰς αὐτὰ ζεστὸν άέρα, απαράλλακτα όπως τὸ στόμα σας εἰς τές σαπουνόφουσες σήμερον τὰ γεμίζου με γκάζ τὸ όποῖον φωτίζει τούς δρόμους και τὸ όποῖον εἶνε ακόμη ελαφρότερον από τὸν ζεστὸν άέρα. Τὰ αεροπόρα εἶνε άσυγκρίτως μεγαλειότερα, και στερεώτερα από τές μικρές αὐτές φουσες, αἱ όποια σπάνουν μόλις άναδοῦν ὀλίγα μέτρα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σας. Άλλ' ἡ αἰτία ητις τὰ κάμνει να άναβαίνουν εἶνε ἡ ἴδια η σφαίρα τοῦ σάκωνος όπως και τὸ αεροπόρον άναβαίνουν εἰς τὸν άέρα διότι εἶνε ελαφρότερα αὐτοῦ.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Στένωρ.

Εἰς τὰς αρχαίας Ἑλληνικὰς στρατιὰς σύνηδες ἦτο να ελθωσιν εἰς εκάστην πτέρυγα τρεῖς άνδρας όπως μεταδίδωσι τὰς διαταγὰς τῶν αξιωματικῶν εἰς τούς στρατιώτας. Ο εἰς εκ τούτων εκράτει τὴν σημαίαν και ὀρέτερος τὴν σάλπιγγα. Εν τῇ συγχύσει όμως τῆς μάχης και τῷ θορύβῳ ἦτο αδύνατον και τὴν σημαίαν να ἴδωσι και τὴν σάλπιγγα να ακούσωσι. Τότε ὁ τρίτος άνήρ (ὅστις πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον εἶχε φωνὴν δυνατωτάτην) εγνωστοποίηε διὰ τῆς φωνῆς του τὰ διατάγματα. Ο Ὅμηρος διηγείται περὶ ενός τοιούτου άνδρος ὀνομαζομένου Στένωρος, ὅστις τόσο ισχυρῶς εφώναζεν, ως πεντήκοντα άνδρες ὁμοῦ. Έκτοτε αποκαλοῦσι Στένωρα τὸν ἔχοντα ισχυράν και βαρῦρον φωνήν.

Νέα χρήσεις τοῦ χάρτου.

Διὰ τοῦ χάρτου, ισχυρότατα πεπισμένου, κατάρθωσαν να κατασκευάσωσι τροχοὺς τῶν άμαξῶν, άμάξας μάλιστα, λέμβους. Τελευταίως επεχείρησαν να καταστήσωσι πρακτικώτερον τὴν χρήσιν τοῦ συμπεπισμένου χάρτου πρὸς κατασκευὴν πετάλων. Τὰ μετὰλλινα πέταλα εκ τῆς χρήσεως λειαινόνται και γλυστῶσιν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων. Έδοκίμασαν να τὰ αντικαταστήσωσι διὰ καουτσούκ άλλα η ὅλη αὐτὴ κατεστρέφετο εύλόως. Νῦν εν Γερμανία κατασκευάσαν πέταλα διὰ συνθέσεως εν ἣ ὁ πεπισμένος χάρτης κατέχει τὴν μεγαλητέραν ποσότητα. Δέν άπορροφᾶ τὸ ὕδωρ και η χρήσις καθιστάσα αὐτὸ άνώμαλον ἀντὶ να τὸ λειαινῆ εμποδίζει τὸν ἵππον να γλυστῶ.

Διαλείπουσα λίμνη.

Εν Ογγαρία άπάρχει η περιεργος αὐτὴ λίμνη, ὀνομαζομένη Νουσιδέλ, κεῖται εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Ὀδενδούργου, 35 χιλιομέτρων μήκους και 15 πλάτους. Τὰ ὕδατα αὐτῆς εἶνε ὑποκίτρινα και άλκαλικά. Η λίμνη αὐτὴ τὸ θέρος δι' ὕπογειῶν ὑπερμεγέθων ὀχετῶν εξαφανίζεται ὑπὸ τὴν γῆν αφήνουσα εἰς τούς περίε οικουοντας τὴν χώραν ελευθεράν πρὸς καλλιέργειαν. Η ἐπὶ εἰς αὐτὴν διαβροχῆ τοῦ εδάφους ὑπὸ τῶν ὑδάτων καθιστᾶ αὐτὸ καρποφόρον και άφθονοι βλαστάνουσιν ἐκεῖ οἱ δημητριακοὶ καρποὶ. Οὕτως οἱ χωρικοὶ τοῦ μέρους αὐτοῦ, τὸ μὲν θέρος μετατρέπονται

εἰς γεωργούς, ἐνῶ τὸν χειμῶνα, ὅτε τὰ ὕδατα μετὰ βοῆς επανέρχονται, επαναλαμβάνουσι τὴν ἀλίειαν των καθὸτι τὰ επανερχόμενα ὕδατα κληθουσιν ἰχθύων. Συμβαίνει πολλάκις, πλημμύραι εκ τῆς λίμνης αὐτῆς τῆς διαλείπουσης προερχόμεναι, να κατακλύωσι τὰς περίε πεδιάδας. Η αἰτία τῆς κατὰ καιροὺς εξαφανίσεως τῶν ὑδάτων δέν εξηκριβώθη ακόμη εν και ὀπεφάνθησαν ὅτι αἱ ὑπόγειοι αὐταὶ σύραγγες φέρουσι τὰ ὕδατα εἰς τὸν Δούναβιν. Άλλοι όμως εγνωμάτευσαν ὅτι ὑπόγειοι ὅλοιοι, άπέραντοι κοιλότητες τὰ δέχονται κατὰ τὸ θέρος.

Άριθμητικὴ διὰ μηχανῆς.

Από τούς χρόνους τοῦ Πασκάλ πολλοὶ εζήτησαν να εφεύρωσι μηχανὴν ητις αὐτομάτως να εκτελῆ τὰς αριθμητικὰς πράξεις. Τὰ κατασκευασθέντα ὄργανα όμως ἦσαν πολὺ ἢ ὀλίγον ἀτελῆ.

Μαθηματικὸς τις ὁ κ. Λέων Μπολλέ πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων παρουσιάσθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν φέρων μηχανὴν τῆς εφευρέσεώς του, ητις εκτελεῖ τὰς προσθέσεις, τὰς αφαιρέσεις, τούς πολλαπλασιασμοὺς και τὰς διαιρέσεις: εκτός τούτου δίδει τὰ τετράγωνα τῶν αριθμῶν, τὰς αριθμητικὰς ἢ γεωμετρικὰς προόδους και εκτελεῖ λογαριασμοὺς τῶν τόκων. Εν ἐνὶ λόγῳ τὸ εργαλεῖον αὐτὸ δύναται να κατορθώσῃ ὅλας τὰς πρακτικὰς εργασίας διότι δι' αὐτοῦ δύναται να σχηματισθῆ αριθμὸς εκ 19 ψηφίων.

Λέων ὀδονταλγῶν.

Φαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν ζῴων εἶνε ὑποκείμενος εἰς ασθενείας ὅπως και ἡμεῖς. Καί, εν και ὁ πόνος τοῦ ενός δέν θεραπεύει τὴν ασθενείαν τοῦ άλλου, ως παρηγορηθῶμεν εκ τοῦ συμβάντος τούτου.

Λέων θηριοτροφεῖον τινὸς ὑπέφερε φοβερά από ὀδοντόπονον και εζεβαλλε φοβεροὺς μυκηθμούς, δύναμένους να συγκινήσωσι και τὸν μᾶλλον σκληροκάρδιον ὀδοντοιάτρον. Ὅλοιοι οἱ πρακτικοὶ προσκληθέντες δέν εδέχθησαν να ἐπιχειρήσωσιν ἐγγείρησιν ἐπὶ τοιούτου βασιλικῷ πελάτῳ. Ὅμως κτηνίατρος, ὀλιγώτερον φοφοδεῆς, ανέλαβε τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ βεβλαμμένου τραπεζίτου. Εν ἐλλείψει όμως ἰδίας καθέδρας διὰ λέοντας, διέταξε και προσέδεσαν ισχυρῶς τὸ θηριον ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ του, μεταξὺ δέ τῶν σιαγῶνων του, ὅπως κρατηθῶσιν ανοικταί, εσφηνώσαν ισχυρὸν τεμάχιον ὄλου. Η σύνθεσις εἶνε ἡ μήτηρ τῆς ασφαλείας.

Σοφὰ λόγια.

~~~~~"Ὅχι τόσο η ανάγκη, ὅσον ὁ φόβος επικείμενης ανάγκης, κάμνει τὸν άνθρωπον δυστυχῆ. Άκολουθήτε με θάρρος τὸν δρόμον σας και θα φθάσετε εύτυχῶς εἰς τὸ τέλος.

~~~~~"Ὅστις συγχωρεῖ τὸν ἔχθρόν του ἔχει μεγάλον χαρακτήρα.

~~~~~"Η εύτυχία εἶνε θυγάτηρ τῆς ἐπιμονῆς, τῆς φιλοπονίας και τῆς τάξεως.

~~~~~"Τὰ παιδιά δέν πρέπει να φυλάττωσι μυστικά από τούς γονεῖς των.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο «Πλοίαρχος» του όποιου, σήμεραν ήρχισαμεν τήν δημοσίευσιν είνε μυθιστόρημα εφάμλλον των «Διαπλάσεως» δημοσιευθέντων. Αν σάς ήρώτα τις, ποίον από τα μυθιστορήματα τα όποια δημοσίευσεν έως τώρα ή «Διαπλάσις» σάς άρεισει περισσότερο, θα εύρισκεσθε εις δύσκολον θέσεν ποίον να προτιμήσετε. Κιθώς το μικρόν εκάστον παιδίον το όποϊον, έρωτηθέν, ποίον εκ των δύο αγαπή περισσότερον τόν μπαμπά του ή τήν μαμά του, άπντησε: «και τους δυο παιδι πολύ! άπαράλλακτα και οι άναγνώσται της «Διαπλάσεως» αν ήρώτωντο ποίον άπ'όλα της τα μυθιστορήματα τοίς ήρσεε περισσότερον θα άπντησαν: «όλα περί πολύ!»

Και βέβαια! τίς δύναται να εΐπη ότι δεν του ήρσαν ή «Ανοικτόκαρδος» ή δημοσίευθει το 1884, ή «Τρεψί Μετρούπολι» ή «Ανοικτόκαρδος», ή δημοσίευθει το 1885, ή «Βράχος των Γλάρων» (1886), ή «Κόρη του Γερωθωμά» (1887), ή «Ιωάννης Καπέρας» (1887—1888), ή «Διετείς διακοπαί» (1889); «Εκαστον εις το είδος του ήτο έργο. Και ή «Πλοίαρχος» δεν είνε κατώτερος κανενός εκ αυτών είνε εφάμιλλος όλων όλού και ενός εκάστου χωριστά. Θα άρση εις όλους άνεξαιρέτως, τους άναγνώστας μας, μικρούς και μεγάλους, θα κινήση το ενδιαφέρον όλων γενικώς, νέων

και γερόντων, θα τέρψη, θα διδάξη, θα συγκινήση, θα γεμίση τους οφθαλμούς με δάκρυα, τας καρδίας με ευγενή αισθήματα, διότι είνε συγκινητικόν εις άκρον, περιπεσιώδες, περιπαθές, λεπτόν, πλήρες περιγραφών έξαισιών, κατορθωμάτων γενναίων, πράξεων ευγενών, αξιοθαυμάστων, αξιομιμήτων.

Τας εικόνας του έξοχου τάλαντος καλλιτέχνης Μυρμηάχ. Τήν δε έξελλήσαν του έργου ανεδέχθη χάριν των άναγνώστων της «Διαπλάσεως» ή έν Γερμανία ήδη από ενός και ήμισιού έτους εύρισκόμενος φίλος των και εκ των αρχαιοτάτων συντακτών της «Διαπλάσεως» κ. Αιμίλιος Βιμαρμένος (Αριστοτέλης Π. Κουρτίδης), άποφασίσας να θυσιάση όλίγας ώρας τήν εβδομάδα έν μέση των σπουδαίων του μελετών της φιλοσοφίας και ιδίως της παιδαγωγικής επιστήμης, εις ήν ήν από έτών πολλών επεδόθη.

Τοιούτος είνε ή «Πλοίαρχος» του όποιου σήμεραν ήρχισαμεν τήν δημοσίευσιν. Οι φίλοι της «Διαπλάσεως» άπλήστως θα τόν άναγνώσασιν, και όταν φθάσωσιν εις το τέλος θα άρχίσωσιν εκ νέου τήν άναγνώσιν του: οι δε φιλομουσότεροι: θα τόν άναγνώσασιν δεκάκις, θα μάθωσι να τόν διηγώνται από κνήμης: όλόκληρον, φράσιν προς φράσιν, λέξιν προς λέξιν.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Το πουλάκι μου ταξιδεύει εις μακρινάς χώρας: χθές έλαβα το εξής τηλεγράφημά του:

«Αγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ: «Ερθάσα εις Αγγυπον Τίποτε κακόν δεν μου έτυχε. «Αύριο» πετά εις τα ένδότερα. Θα έκλέξω τα καλλίτερα που γίνονται, και θα σου τα φέρω το γρηγορώτερον. «τα πουλάκι σου»

Το τηλεγράφημα είνε από τήν «Αλεξάνδρειαν. Ξεύρετε δε διατί ταξιδεύει το πουλάκι μου; Ήπειτε εις τήν «Αφρικήν» βαθείά, δια να μου προμηθεύση και άλλα πουλάκια. Ναι, και άλλα πουλάκια. Οι συνδρομηταί μου επλήθυναν και ένα δεν ήρκει ή δ' άλλου. Ποίον θα πρωτοπιασέμετο και ποίον θα έβρινε; Δείτε, μάθετε, νέοι μου φίλοι: συνδρομηταί, ότι το πουλάκι μου αυτό το έχω δια να έρχεται κρυφ εις τας οικίας σας, εις το σχολείον σας, εις τας δεξιοκαθίστας σας, να βλέψη πως φέρεσθε, αν είσθε φρόνιμοι, έπιμελείς, υπήκοοι, ενάρετοι: και να έπιστρέψη να μου τα λέγη δια, δια!

Μερικοί μικροί φίλοι μου, τους όποιους μου κατήγγειλε το πουλάκι πέρυσιν, ένόμισαν ότι οι γονείς των, ή οι άδελφοί των μου τα γράφουν, αλλά κατόπιν επληροφόρησαν το έναντίον. Και είνε αληθές ότι κάποτε μου τα γράφουν και οι γονείς, αλλά, πριν λάβω τήν έπιστολήν των το πουλάκι μου τα έχει εΐπη δια και έγώ εκδίωχ την άποφασίν μου περί τής τιμωρίας ή τής άμοιδής ή όποια άρμόζει εις τόν καθένα.

Όπως π. χ., πριν φύγη δια τήν «Αφρικήν» το πουλάκι, μου έξεμνησθη μερικά πράγματα δια τόν μικρόν μου φίλον το «Αφράτο Μύγδαλο» (Μή νοήσας και σύ, «Αφρά-

το Μύγδαλο, δι ή μαμά σου μου τα έγραψε; αΐ!)

— Τα «Αφράτο Μύγδαλο, καλή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, εγείνε...

— Τι έγεινε; λέγε μου γρήγορα, πουλάκι, διότι άντησώ!

— Συλλογίσου! έξηκολούθησε το πουλάκι, ένθ ή καίμενη ή μητέρα του τόν έμάκωνε για τήν μεγάλη του λαίμαργία (Λαιμαργία! Πά! πώ!) «Ενώ τόν έσυμβούλευε και του έλεγε ότι αυτό το έλάττωμα μπορεί να τόν κάμη δυστυχή εις τόν κβον, αυτός ούτε καν συνησάνθη το σφάλμα του, αλλά τήν εκύτταζε: τα μάτια και έγελοσσε!

— Φθάνει, φθάνει! του είπα τότε και το πουλάκι έσιώπησε.

«Εκτοτε το συλλογίζομαι και πάντοτε δάκρυα, δάκρυ έλυπούμεν και αυτό και τήν καίμενη τήν μητέρα του που τήν κάμνει να λυπηταί τόσο. Τώρα όμως άπεράσισα να το τιμωρήσω δια καλά.

Λαίπν, «Αφράτο Μύγδαλο, δεν έχει να δημοσιευθί πλέον εις το φύλλον μου πνευματική σου άσκησις, αν δεν διορθώθης, αν δεν καταλάβης: τί φοικτόν έλάττωμα είνε ή λαίμαργία. «Εως ότου να γυρίση το πουλάκι μου δεν θα σου είπω λέξιν, μα λέξιν πλέον. «Αν έπιστρέψη και σε εύρη τόν ίδιον, θα είπω εις όλους τους φίλους μου ότι νομάσεται Ιωάννης. «Α, οχι! οχι! δεν το λέγω τώρα, αν όμως σε εύρη, ως έλπικω, διορθωμένον, τότε θα κηρύξω ότι είσαι καλό παιδί και αξίον της άγάπης μου και της άγάπης των φίλων μου. Φρόνιμα λοιπόν, παιδί μου, φρόνιμα! υπακοή και σέβας εις τους γονείς οι όποιοι κοπιάζουν τόσο να σε άναθρέψουν!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρό τής ενάρξεως του μαθήματος ή διδάσκαλος κάμνει επερώτησιν τής καθαριότητος των μαθητών.

— Διδέ μου τα χέρια σου, Άνδρέα! τί προσπαθείς να τα κρύψης;

— Ο Άνδρέας προβάλλει δειλώς τήν δεξιάν χείρα.

— Τι άκάθαρτο χέρι είνε αυτό; Ομοιάζει με πόδι χοιρου! Άν μπορείς: να μου δείξης άλλο ένα χέρι τόσο ρυπαρό μέσα εις όλο το σχολείο, δεν θα σε τιμωρήσω.

— Δεν είνε δούλο δύσκολο αυτό, κύριε διδάσκαλε! λέγει ή Άνδρέας παρουσιάζων τήν άριστεράν χείρά του.

— Ο μικρός Σωτήρης είνε άμειστότατος μαθητής και έμεινε εις τήν ίδιον τάξιν και έφέτος.

— Άν είχες όλίγο φιλότιμο, θα έκαιρνες τουλάχιστον

ένα σκεδόν καλό, άλλ' είσαι δια: δούλο άριλότιμο παιδί! κρίμα: τς τς έλπίδες μου, λέγει ή πατήρ του επλήκτων αυτών.

Και ή Σωτηράκης δικαιολογούμενος.

— Τι λές, καλή πατέρα, έγώ παρά τρίχα θα έκαιρνα το άριστα: κι αν δεν πιστεύης: ρώτησε να ιδής ότι το πήρε ή μαθητής που καθότανε δίπλα μου πάντοτε.

«Εστία ήν τοΰ Αεροσταίου Βεζουου.

— Πώς ονομάζεται ή έφημερίς αυτή, μπαμπά; έρωτά ή μικρός Κωστάκης τόν πατέρα του.

— «Άστν», παιδί μου, άπαντά ούτος.

— Τήν άφνω, λέγει ή Κωστάκης, άλλα πές μου πώς ονομάζεται;

«Εστία ήν τοΰ Φιλοπάτριδος Ίωνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Καταχαρούμενη άρχίζει το δωδέκατον έτος του περιδικού της ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ και με όλην τήν καρδιά εύχεται εις τους άπειρους τόν αριθμόν παλαιούς και νέους συνδρομητάς της αΐσιον και τρισευτυχές το νέον έτος, με πολλήν φρονιμάδα, με πολλήν πρόκοπήν και με μεγάλους βαθμούς εις τας εξετάσεις των.

«Εγω, καλοί μου φίλοι, να σάς ήτησθώ έφέτος πράγματα πολλά και ώρατα που ούτε τα φαντάζεσθε καθόλου, τα όποια θα σάς διασκεδάσουν, θα σάς τέρψουν, θα σάς συγκινήσουν. «Εγω χιλιάς δυο εκπλήξεις να σάς παρουσιάσω έφέτος, που να λέγετε: — Μα πως να μή τήν αγαπά κανείς τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ! — Που μπορεί κανείς να εύρη καλλίτερον φίλην από τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ! — Πώς να μήν υπερηφανευόμεθα διότι έχομεν εις τήν γλώσσαν μας ένα τέτοιον περιδικό σαν τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ! — Θα ιδήτε έφέτος, θα ιδήτε!

Εύχαριστώ εκ βάθους τής καρδίας μου δια τας ένδερμους εύχάς των όλων και όλων τους φίλους μου όσοι ένθυμήθησαν να με εύχηθούν το νέον έτος και τους στέλλω από έν φίλημα θερμώτατον με πολλήν άγάπην.

Πολύ με έχαραστίσθη ή ώρατα σας ζωγραφίστα, Ακτίς «Ηλιον και «Ασπρα Λαγονδάκι, και ή ερυρερά μου έπιστολή, «Υπολαίς, και τα θερμά σου αισθήματα, Σπινθηροβολών «Ηλιε, και τα ώρατα σου άνη, Νεράδα της Λέμνης, και τα πλήρη αισθήματος και άγάπης ποιηματάκια σας, Μέλλωρ Ναύαρχε, Πτέρωτη Φήμη, Μαύρη Κόκκη, και τήσων και τόσων άλλων αι ένθουσιώδεις έπιστολάς. Σας αγαπώ όλους και σάς φιλώ πολύ, πολύ.

Ο πόθος σου θα πραγματοποιηθί, «Ηλιοστάλακτος Πύλη, διότι θα δημοσιευθί λίαν προσεχώς μουσική σύνθεσις. Τα φύλλα δια σοί έστάλησαν και τώρα σε φιλώ κ' έγώ περιπαθώς και σε συχαίρω δια τα τόσο λεπτά αισθηματά σου.

... Δεατρέχω το 15 έτος τής ηλικίας μου. Έν τούτοις όμως έγώ θα έξηκολουθώ να είμαι συνδρομητής σου «Εως ότου να γηράσω, έαν γηράσω Θεού θέλοντος, και πάντοτε θα σε διαβάξω με τήν αυτήν χαράν. Δύνα, με ταύ άλλων, μου γράφει ή Γαληνίαία Θάλασσα τήν όποιαν ύπερευχαριστώ και τήν συχαίρω δια τήν άγαθήν της καρδίαν και τα σπάνια προτερήματά της.

Δεν πιστεύω να ήτον το ίδιο μου πουλάκι αυτό που είδετε άγαπητέ Μαρμαίραν «Αστέρη και καλικέλαδος καρδερίνα. Το ίδιον μου τώρα είνε περιδεία σε χώρες μακρινές. Και καλά έκμαχτε που μου είπατε εις πως

περιδέλφατε αυτό το πτωχόπαιδο, διότι άλλως δεν θα το έμάνθαν να χαρῶ τόσον.

Ίσως ήτον εκείνο το όποϊον είδεν ή «Εαρινή Νόξ. Και το πτωχό έχιονίζετο εκεί: τς τς μοναξιά. Ο Θεός όμως που προστάττει τα έργα του έστειλε τήν «Εαρινήν Νύκτα να του δώση ένα δυο σπόρους, να το φιλοξενήση. Αυτό τήν εκύτταξε μία στιγμή, είδε και το φυλλάδιόν μου και έπειτα επανέλαθε τόν έρμόν του.

Εύμορφο γραμματάκι μου έστειλεν ή «Ηρωϊκή Πάρχα. Ποσον άρρος μου δίδει ή ήθικη αυτή ύποστήριξις των γονέων των μικρών μου φίλων όπως έξακολουθώ πάντοτε το έργον μου το τόσο δύσκολον. «Εναγωνίως παρμένο τήν «Δεπλάσιν», μου γράφει, άλλ' άτυχώς όταν τήν λαμβάνω πρώτον θα τήν άναγνώση ή μητέρα μου, έπειτα ή δεύτερός μου άδελφός, ύστερον ή αδελφή μου, ακολουθώς ή μικρά τριετής μας Χρυσή θα ιδη τας εικόνας και τελευταίος έγώ ή καίμενος. Και τόση σύγχυσις και κακό γίνεται, ποίος να πρωταρπάξω το φύλλον σου, ώστε ή πατήρ μου το κρατεί εις το γραφεϊον του και μάς το φέρη πάντοτε Κυριακήν, ότε έχομεν καιρόν δια να το άναγνώσωμεν.

Σας εύχαριστώ από καρδίας δια τα αισθήματα και τήν άγάπην τήν όποιαν μοι δεικνύετε. Σας εύχαριστώ όλους! Καλά έκαμες, Πυραμίδ, και μου τα έγραψες δια αυτά τα εύχάριστα νέα: θα ιδής ότι ή Στέφανος έξευρα τί έλεγε όταν σου είπε ότι είμαι μία καλή φίλη των φίλων μου εις εκ των όποϊων είσαι και σύ τώρα: γράφε μου συχνά άπ' αυτά τα εύμορφα γραμματάκια σου. να τα διαβάξω να χαίρεται ή ψυχή μου.

Εύμορφεϊς να κρατήσης αυτό το ψευδώνυμον, Μυκάμενε Βαρρά. Σε παρακαλώ όμως τας πνευματικάς σου άσκήσεις και τας λύσεις να τας γράφης εις ιδιαιτερον φύλλον χαρτου.

Σε εύχαριστώ πολύ πολύ, Σπινθηροβολών «Ηλιε, δια τας προσπαθείας σου προς αύξαν των εκεί φίλων μου: είπέ τους ότι τους αγαπώ πολύ και αυτούς όσον και σε. Με χαράν μου έμαθα, Βύθρον, ότι ή φίλος μου «Ανοικτόκαρδος είνε και ίδιος σου φίλος και ότι είνε εκ των έπιμελεστάτων μαθητών τής τάξεως σας: αν και ότι είνε έπιμελεστάτος το γνώριξα, όμως εύχαριστούμαι να το άκούω συχνά.

Σοί έστειλα δυο έζητησεις, Εδπαρξία Μ. Γράφε μου τώρα που έκαμες άρχην.

Άφού τόσο εύχαριστήσασιν να σου άπαντώ, Παλαίσις, γράφε μου λοιπόν συχνά. Κ' έγώ εύχαριστούμαι έπίσης.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθεσμένων ἐν τοῖς ὀκτώ φυλλάδιοις τῆς Διαπλάσεως τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἔ. ἔ.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, ἀρχόμενον ἀπὸ σήμερον, δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βουλομένοι ἐκ τε τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συμμεμορφούμενοι πρὸς τοὺς ἄρθρους τοῦ διαγωνισμοῦ, οὓς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρῷ ἐσλίδι τοῦ ἐξαφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου]

1. Αἰθετόγραφος.

Τὰ ἰῶα—δγ; δλα; τὸ γνωρίζω—
Φέρουν ἐμὲ ὡς καλλονὴν μεγάλην.
Ἐγὼ δ' εἰς κήπους φέρμαι καὶ ἀνθίζω.
Τὸ σῶλον εἰς κήπους ζήτει κάλιν.

Ἐπιπέδη ἐκ τῆς Πηλεπονησιακῆς Βουλῆς.

2. Στοιχειογράφος.

Διὰ τὰ ρῶα καὶ βῆλα τῷ,
Ὁ καρπὸς νὰ μὴ φανῆ,
Καὶ ἴς τὸν τόπον του νὰ μείνῃ
Ὁ τι βγαίν' ἀπ' τὸ καμίνι.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Στ. Σ.

3. Αἰνίγματα.

Ἄνευ ἐμοῦ «Διαπλάσεως» δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζῆσῃ,
Καὶ τότε φαί! ἀδύνατον τόσα καλά νὰ δρέψῃ.
Καθένας εἰν' ἀνάστος ἐμένα νὰ γεννήσῃ,
Εἰς μόνον μ' ἔκτισε ποιεῖ καὶ τώρα δὲν με βλέπεις;

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Μαγικοῦ Καθάρτου.

4. Κυβόλεξον.

Ζῶν καλὸν πλὴν πονηρὸν ποτὲ μου δὲν τὸ πιάνω.
Ἄν κατὰ τύχην ἔγινες τὸ δευτέρον μου, αἶ' καλά
Μπορεῖς τὸ τέταρτον ἂν θῆς νὰ γίνῃς. Μὲ πολλὰ
Ἐσώθηκε τὸ τρίτον μου ἴς ἓνα νησί ἐπάνω.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Κατεργατικοῦ.

5. Ρῶμος.

Τὸ πῶς τὰ δυὸ μου ἄκρα σὺς δανεῖζει.
Ὁ δὲ σταυρὸς μου σημεῖοι ἀνεῖνον ποῦ γελᾷ.
Ἡ πρώτη λέξις δυὸ φορές ἴς τ' αὐτὴ σου ψιθυρίζει.
Τὸν ἴππον ἢ δευτέρα μου δηλοῖ τοῦ πηλαλῆ.
Ἄδεν ἄρνηθῆς τὸ δῶρόν μου, τὸ τρίτον μου ἔαν φιλῆς.
Τὸ τέταρτον ἐπίρρημα τοῦ χρόνου.
Τὸ πέμπτον μου κυττάσεις μετὰ πόνου.
Ἐγὼ ἔδωκα τὸ ὄνομα Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Φιλοσοφικοῦ Ἰνστιτούτου.

6. Ἀστήρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ
σταυροὶ διὰ γραμμάτων εἰς
τρόπον ὅσως καθεὺς νὰ ἀνα-
γινώσκειται νομὸς, ἰσορροπιῶς
πόλις, καὶ διαγωνίως δύο νῆσοι.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Κάλχ.

7. Στιχογραφία.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κίτθων ὁμοιοκαταληξιῶν νὰ γραφῇ
τετράστιχον. Ἐκ τῶν ἀσφαλτομένων τὸ κάλλιστον θὰ δη-
μοσιευθῇ ἐν τῇ Διαπλάσει μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυ-
μον τοῦ γράψαντος αὐτό. Ἐπίσης, θὰ δημοσιευθῶσι τὰ
ὀνόματα ἢ τὰ ψευδώνυμα τῶν συνθετῶν ἄξιων λόγου τε-
τραστιχῶν. Θὰ λογισθῶσι δ' ἀπλῶς ὡς ὄρθαι λύσεις πάντα
τὰ ἄλλα τετράστιχα ἂν ἡ ἔννοια καὶ τὸ μέτρον θὰ εἶνε
ἀνεπιλήψιμα. Ἡ τάξις τῶν ὁμοιοκαταληξιῶν δύναται νὰ
μεταβληθῇ κατ' ἀρέσειαν.

θέλει, μέλι, δὸς μου, κόσμον.

8. Σταυρός.

Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων σχηματίσων σταυρὸν
ἀποτελούμενον ἐξ ἐνὸς μουσικοῦ ὄργανου καὶ ἐνὸς ἀντι-
κειμένου κοινῆς χρήσεως : ΔΙΑΟΟΠΣΣΥ.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Ἀκαλοῦ Κόματος.

9-14. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομέ-
ναις λέξεσι διὰ νὰ σχηματισωμεν ἄλλας εἰσας;
Λαός, ἄνθος, ροῦς, ρόδιος, αἰὼν, Ἄρης.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Ἀσκητικοῦ Λόγου.

15-20. Φωνηεντόγραφος.

Τῇ βοήθειᾳ τῶν κατωθι συμφῶνων σχηματίσαστε ἕξ λέ-
ξεις ἂν ἐκάστη νὰ περιέχῃ τρία διάφορα φωνήεντα.

Ἡ θέσις τῶν συμφῶνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Αἱ εὐρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς :

- 1) Φιλόσοφος 2) Ζῶον 3) Ῥωμαίων Ἀυτοκράτορα 4)
Ποταμὸν 5) Μοῦσαν 6) Φυσικὸν φαινόμενον.
α') ΣΤΚΡΣ. β') ΔΣΛΦΑ. γ') ΤΡΠΞΝ. δ') ΑΝΣ.
ε') ΔΚ. ς') ΜΞΝ.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Πύργου τοῦ Κατεργατικοῦ.

21. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 2 4 5 1 2 1 6 5 = Ἦρως τῆς Ἐκανάστασεως.
2 1 3 4 5 = Ἐντομον.
3 2 1 6 = Ποτόν.
4 1 2 3 4 2 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5 2 3 6 = Γυνὴ πατριάρχου τῶν Ἑβραίων.
6 3 2 = Θεά.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Κυριακοῦ τοῦ Κατεργατικοῦ.

22. Ἀπροσδόκητον.

Κατὰ τί ὁμαξίωσιν οἱ ἴπποι καὶ τὸ ἔνθη;

Ἐπιπέδη ἐκ τῆς Ἀδελφ. Περιστερῆς.

23. Ἀπροσδοκίαι.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων 8 λέξεων ἀπο-
τελοῦσι τὸ ὄνομα τετραπόδου.

- 1) Προφήτης 2) Ἀρχαία θεότης καὶ ἀρετὴ 3) Ἦρως
τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου 4) Ἀρχαῖος τραγικός 5) Θηρίον
6) Πτερόν 7) Θεὸς τῆς θαλάσσης 8) Πλάστον.

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Ἐργαστηρίου Θεοοργείου.

24. Φωνηεντόλεπτον.

*—πλ*τ*—δ*ν—φ*ρ*—μ*ν*—τ*ν—*τ*γ*ν.—
θ*ρ*ν—*τ*ν—*τ*χ*—μ*—*τ*—*χ*—*ν*—πλ*τ*τ*.

Ἐπιπέδη ἐκ τῆς Παιδαγωγικῆς Κρήτης.

25. Ἑλλητισμοφώνον.

Ἡ—ἀ*τ*ία—εἶ*ε—ἡ*η—δ*τ*ο—*ε*α—*ε*α—
ἀ*ια—αὐ*η*ς.

Ἐπιπέδη ἐκ τῆς Τελεχ.—Τελεχ.—Τετ.

26. Γεῖφος.

Μονῆς καὶ τῆς Τ Πᾶν τακτῶν τε.
τῆς καὶ μονῆς

Ἐπιπέδη ἐκ τοῦ Λαομαρτυρικοῦ Ποντικῆς.

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ἤΡΧΙΖΕ ΝΑ ΚΤΥΠΑΙ ΔΥΝΑΤΑ ΩΣ ΣΟΥΡΙΟΝ
ὍΤΑΝ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΣΤΗΝ (Σελ. 18)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ² DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 1]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ.—Η "ΑΘΗΝΑ,"—Η ΕΣΘΗΡΙΑ.
—ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΒΕΤΟΥΡΗΣ.—ΡΙΟΝ ΙΑΝΕΪΡΟΝ.—
Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ.

Κατὰ κεφαλῆς ἐπληξε τὴν Μαρϊάνναν τὸ νέον
δυστύχημα. Διὰ μιᾶς, ἀποτόμως, ἔμαθε τὴν φοβε-
ρὰν εἰδήσιν. Δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ κοιμηθῇ, οὔτε νὰ
φάγῃ, οὔτε νὰ κλαύσῃ καν.

Εὐθὺς ὡς ἀνέλαβεν ὀλίγας δυνάμεις, ἠθέλησε ν'
ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Φεκάμ. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
Ἐτρετά, καὶ ἐξῆ ἐκεῖ ἀπαρηγόρητος καὶ ἀπηλπ-
ισμένη, ὡς δλα ὄσοι ἀπόλεσαν τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ
κόσμου τούτου, προσευχομένη καὶ κλαίουσα ἀκα-
τακτάτως.

Ἐπὶ ἐνὸς βράχου, ὑψηλά, ἔκειτο τὸ μικρὸν πα-
ρεκκλήσιον τῆς Παναγίας τῆς Βοηθοῦσης. Ἡμέραν
τινα ἡ Μαρϊάνα ἀνέθη ἕως ἐκεῖ ἐπάνω. Ἄλλοτε

πληστόν της ἦτο ὁ Ὑβῶν, καὶ τώρα!... Εἰς τὰς
πικρὰς ἀναμνήσεις της βυθισθεῖσα δὲν ἐνόησεν ὅτι
ἀνεχώρησάν πάντες ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ αὐτοὶ οἱ
ἱερεῖς. Στιγμὴν τινα ἡ χήρα προσήλωσε τὰ βλέμ-
ματὰ της ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας. Ἄλλ'
αἰφνης εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της ἠσθάνθη ἀνε-
ξήγητον συγκίνησιν. Τῇ ἐφάνη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
Θεοτόκου ἐστράφησαν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν παρετή-
ρησαν, ἐν ᾧ φωνὴ μυστηριώδης ἐψιθύριζεν εἰς τὸ
ὄσ της: «Ἐλπίζε!»

Μὴν ἀπεκοιμήθη καὶ εἶδεν ὄνειρον; Οὐδ' αὐτὴ
τὸ εἶξευρε. Καταβεβλημένη ἐκ τῆς συγκινήσεως
κατέθη μετ' ἄνους γόνατα τὸ μονοπάτι τοῦ βράχου
καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκίσκον της.

Κρυφὰ ἀνεξήγητος ἔλπις ἐγεννήθη ἐν τῇ ψυχῇ
της: Ἀνέλαβε θάρρος, ἀνέκτισε κατὰ μικρὸν τὴν
ὕγιάν της. Ἦθελε νὰ ζῆσῃ τώρα. Διὰ τί; τί
ἤλπριζε;

ΕΤΟΣ 12^{ον}. — ΤΥΓΧΟΣ 2^{ον}.

Ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, τὴν προσεκάλεσαν εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς γειτονίσσης ἀσθενούσης βαρέως· ἡ δὲ Μαρριάννα ἔσπευσε προθύμως καὶ ἔμεινε παρὰ τὴν κλινὴν τῆς μέχρι τῆς ἐνάτης τῆς πρωίας.

Τότε διηυθύνθη ἐν τάχει εἰς τὴν κατοικίαν τῆς, ἤναψε πυρὰν, καὶ ἔπιε κυάθιον καφέ, ὅστις τὴν ἀνεζωογόνησε. Ἐπειτα ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

Ἐξάφνα κρότος ἤκούσθη εἰς τὴν θύραν· ἡ Μαρριάννα ἐσηκώθη καὶ ἤνοιξε, καὶ ἡ καρδιά τῆς ἤρchiσε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ ὡς σφυρίον ὅτε εἶδε τὸν γραμματοκομιστὴν.

— Σοῦ φέρω ἓνα γράμμα ἀπὸ μακρινὰ μέρη, εἶπον αὐτός, ἀπὸ τὴν Βρασίλιαν.

Καὶ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μητέρα, ἥτις ἀνεγνώρισεν εὐθύς τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἀλλὰ τρομερὸς φόβος, ἀγωνία ἀπερίγραπτος συνέσφιγξαν τὴν καρδίαν τῆς.

Μήπως ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἐγγράφη πρὸ τοῦ δυστυχήματος καὶ παρέπεσεν, ἀπεπλανήθη, ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ; Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἡ ἐλπίζουσα καθ' ὃν χρόνον τὰ πάντα τῇ ἔλεγον ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς, τώρα ἐκ τῆς πολλῆς εὐτυχίας δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ! Αἱ χεῖρές τῆς ἔτρεμον.

— Ἄνοιξε τὸ γράμμα αὐτό, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν.

Ὁ γραμματοκομιστὴς ἐξετέλεσε τὴν παράκλησίν τῆς.

Ἡ Μαρριάννα ἤρchiσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ παρέτήρησε τὴν ἡμερομηνίαν.

Ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐπιστολῆς ἦτο πολὺ μεταγενεστέρα τοῦ δυστυχήματος· ἐκεῖνο εἶχε συμβῆθι περὶ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ἐν ᾧ ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ἑξῆς ἡμερομηνίαν: Ρίον Τανιέρων, 1 Νοεμβρίου 18...

— Τώρα, ἀφῆσέ με μονάχη, εἶπεν ἡσύχως εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν.

Ἦθελε ν' ἀπολαύσῃ μόνη, ἄνευ ξένου μάρτυρος, τὴν ἀνεκλάλητον εὐδαιμονίαν τῆς.

Εὐχαριστήσασθ' ἐκ βάθους καρδίας τὸν Θεὸν ἀνέγνωσε:

« Ἀγαπητὴ μου μητέρα,

« Ἐἶνε κάμποσες ἡμέρες τώρα ποῦ εἴμεθα εἰς τὸ Ρίον Τανιέρων τὸ ταχυδρομεῖον φεύγει αὔριον καὶ σοῦ γράφω τί ἔγεινε ἔπειτα ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ σοῦ ἔστειλα καὶ σοῦ ἔγραφα πῶς ἡ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸ πλοῖον Ἀθηνᾶ. Εἶμαι πολὺ καλά· ὅλοι μ' ἀγαποῦν, ἀλλὰ πλεῖστον ἀπὸ ὅλους ὁ κ. Λεστούρης. Αὐτὸ τὸ ὄνομα νὰ τὸ λέγῃς συχνὰ εἰς τὴν προσευχὴν σου!

Ἔβγαν σκοπὸ νὰ μὲ σταίλουν ὀπίσω μὲ ἓνα ἐμ-

πορικὸν πλοῖον. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ κυβερνήτης ἔμαθεν, ὅτι ὁ ὑπαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ εἶνε μέθυσοσ καὶ κακορρῖζικὸσ ἀνθρώποσ.

« Καὶ τὸν Πλοίαρχον τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον διὰ νὰ τὸν σταίλουν ὀπίσω ἄλλὰ ἐγλύτωσε ἓνα κοριτσάκι καὶ ὁ κυβερνήτης τὸν ἐκράτησε. Ἄν δὲν ἦσσαν τόσοσ μακριὰ, μητέρα, ἂν δὲν ἐλυπούμην διὰ τὸν χωρισμὸν σου, θὰ ἤμουν εὐτυχῆσ. Ὡ! δὲν ἤξεύρεις πῶς σ' εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ ἔμαθεσ ν' ἀγαπῶ τὴν ἐργασία! Ὁ κ. Λεστούρης ἔλεγε προχθῆσ πῶς ὁ καθένας τὸ νοιώθει πῶς μ' ἔδασκάλευσε καλῶσ δάσκαλοσ.

« Λοιπὸν ἔχε ὑπομονή, καλὴ μου μητέρα. Πρόσεχε τὴν ὑγείαν σου καὶ φύλαγε τὸν ἑαυτὸ σου.

« Γράψε μου εἰς τὸ Ἀκρωτήριον τῆσ Καλῆσ Ἑλπίδοσ ἡ ἐπιγραφή νὰ εἶνε Ἰδὼν Ἰωσίκης, ναύτης, εἰς τὴν φρεγάδα Ἀθηνᾶ. Θὰ εἴμεθα εἰς τὸ Τουλὸν εἰς τὰ τέλη Ἰουλίου ἢ ἀρχὰσ Ἀυγούστου.»

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε καὶ ἄλλασ λεπτομερείασ καὶ χαιρετίσματα ἰδιαιτέρωσ πρὸσ ἕκαστον τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων.

Ἐἶνε καιρὸσ νὰ ἴδωμεν πῶσ ἐσώθη ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου ὁ Ἰδὼν.

Πρὸ μιᾶσ ἡδὴ ἐβδομάδοσ ἡ Ἀθηνᾶ, ὠραία ἀμφίπλοοσ (1) φρεγάσ, εἶχεν ἀποπλευσῆ ἐκ τοῦ λιμένος τῆσ Βρέστης· ἐμελλε δὲ νὰ προσορμισθῆ πρῶτον μὲν εἰς Μαρτινίκαν, ἔπειτα δὲ εἰς Βρασίλιαν, καὶ ἀφ' οὗ περιέπλεε καὶ ἄλλασ χώρασ θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Τουλὸν ὅπωσ ἀποπλευσῆ δὲν ἐμελλεν ὁμωσ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆσ συντομωτέρασ ὁδοῦ, διότι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ καὶ ἐκ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆσ Καλῆσ Ἑλπίδοσ.

Κατὰ τὸ ἔτοσ τοῦτο ἡ Ἀθηνᾶ ἐχρησίμευεν ὡσ σχολὴ τῶν δοκίμων.

Μετὰ διετῆ διαμονὴν ἐν τῇ σχολῇ τῆσ Βρέστης οἱ νεαροὶ μαθηταὶ ὑφίστανται τὰσ ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις τῶν· ἔπειτα δὲ, ἀφ' οὗ παρέλθωσιν αἱ διμηνοὶ παύσεις ἐπιδιδάσκονται ἐπὶ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μέλλουσι νὰ μάθωσι τὸ θαλασσοπλεῖν, ἀκούοντες συγχρόνωσ καὶ μαθήματα, τὰ ὁποία παραδίδουσιν εἰς αὐτοὺσ ἀξιωματικοί. Μετὰ δεκάμηνον πλοῦν καὶ διδασκαλίαν ὑφίστανται καὶ δευτέρας ἐξετάσεις καὶ τότε γίνονται δοκίμοι πρώτης τάξεωσ. Ὁ βαθμὸσ οὗτοσ ἀντιστοιχεῖ πρὸσ τὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ στρατοῦ τῆσ ξηρᾶσ.

Κυβερνήτης τῆσ φρεγάδοσ εἶνε ὁ κ. Χερταί, βαθμὸν πλοίαρχου ἔχων. Ὁ κ. Χερταί εἶνε ἀνδρείοσ ἀξιωματικὸσ, διοικῶν δὲ τοὺσ πεζοναύτασ ἐπολέμησε γενναίωσ ὑπὲρ τῆσ πατρίδοσ του καὶ κατὰ τὴν πο-

(1) Ἀμφίπλοον λέγεται τὸ πολεμικὸν πλοῖον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ πλεῖ εἴτε μὲ ἰστία εἴτε δι' ἀτμοῦ.

λορκίαν τῶν Παρισίων ἐτραυματίσθη ἕνεκα δὲ τῆσ ἀνδρείασ καὶ τῆσ ἰκανότητοσ αὐτοῦ προσεδάσθη ταχέωσ καὶ ἀλλεπαλλήλωσ. Πάντεσ τὸν ἐξετίμων καὶ τὸν ἠγάπων, ἀνώτεροί τε καὶ ὁμοιοβάθμιοι, ἦτο ὑγιῆσ, οὐδὲν παράπονον εἶχε κατὰ τῆσ τύχης, καὶ ὁμωσ πάντοτε ἦτο σοβαρὸσ καὶ σκεπτικὸσ, ὡσ νὰ ἐκρυπτεν εἰς τὰ βάθη τῆσ καρδίασ του μεγάλην λύπην. Ὅταν ἐμεῖδια, ἐμεῖδια μόνον μὲ τὸ ἄκρον τῶν χειλέων. Τί εἶχε; Οὐδεὶσ τὸ ἐγνώριζε, ἰωσ δὲ οὔτε θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Πολλοὶ προσεπάθησαν νὰ ἐισδύσωσιν εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν.

Ἐπὶ μιᾶν ἐβδομάδα ἐπεκράτησε γαλήνη, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο οἱ ναῦται ἐποποθέτησαν καὶ ἐστοίβασαν τὰ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποία εἶχον ἐπιδιδασθῆ εἰς τὸ πλοῖον τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Τὸ βαρόμετρον ἤσυχον ἔωσ τότε, ἤρχισε νὰ ταράσσεται καταπληκτικῶσ. Τὴν ἑσπέραν τῆσ 7 Ὀκτωβρίου κατέθη ταχέωσ εἰς τὰ 738 χιλιοστημῆρια, ἀνῆλθε δὲ ἀκόμη ταχύτερον. Οἱ ταξιδεύσαντεσ γνωρίζουσι τὰ σημεῖα ταῦτα τὰ προμηνύοντα σφοδρὸν ἄνεμον, συχνὰ δὲ καὶ φοβερὸν καταιγίδα. Οἱ ἐπὶ τῆσ Ἀθηνᾶσ ἔλαβον τὰσ ἀπαιτούμενασ προφυλάξεις, ἐστερέωσαν τὰ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου δεδεμένα ἀκάτια, συνέπτυξαν τὰ ἰστία. Ἐωσ τότε, ἐπειδὴ ἔπνεεν εὐνοϊκώτατοσ βορειανατολικὸσ ἄνεμοσ τὸ πλοῖον ἔπλεε τῇ βοήθειᾳ τῶν ἰστίων, τώρα δ' ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν καὶ ὁ ἀτμὸσ.

Τὴν ὀγδόην τοῦ μηνὸσ, ἡ θύελλα ἐπέσκηψεν αἰφνιδίωσ. Ὁ αὐρανὸσ ἦτο μαῦροσ ὡσ πῖσσα. Ἦρχισε ν' ἀστράπτῃ καὶ νὰ βροντᾷ. Ἄνεμοσ μακνώδοσ ἐξῆγειρε τὰ κύματα. Τὸ πλοῖον ἐτρῖζεν ὀδυνηρῶσ. Οἱ πλεῖστοι τῶν νεαρῶν δοκίμων εἶχον ἰδῆ ἔωσ τότε τὴν τρικυμίαν ἐν τῷ λιμένι καὶ ἐν ἀσφαλεῖσ εὐρισκόμενοι, πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν κατετρόμαξαν ἄλλ' εἰς οὐδένα ἐπέστρεφεν ἡ φιλοτιμία νὰ δεῖξῃ τὸν τρόπον του.

— Σάν σηκωθοῦν τὰ κύματα, λέγει εἰς γέρον δίοποσ, θὰ ἰδῆτε πῶσ θὰ τὴν πετοῦν τὴν Ἀθηνᾶ μασ σάν καρδὸφλοῦδα.

— Ὡσ τόσο ὁ ἀτμὸσ ἔχει τὰ καλά του, λέγει ἑτεροσ τις· βάνετε μὲ τὸ νοῦ σας νὰ ταξιδεύαμε μὲ πανιά καὶ νὰ σκαρφαλώναμε ὅτὰ κατάρτια αὐτὴν τὴν ὥρα, μὲ τέτοια φουρτοῦνα!

Ἦτο ὀγδοῆ ὥρα τῆσ πρωίας, ὁ δὲ ἥλιοσ διεπέρα τὰ πυκνὰ σύννεφα καὶ διέχεε θαμβὸν καὶ ψυχρὸν φῶσ. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται τῆσ ὑπηρεσίασ μετὰ πολλῆσ δυσκολίας κατώρθωσαν νὰ μένουσ εἰς τὰσ θέσεις τῶν, διότι τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφοσ ἐτίνασσεν αὐτοὺσ τῆδε κάκεισε.

Τὴν ὀγδόην ἀκριβῶσ ὥραν ἀνέθη εἰς τὴν γέφυραν τῆσ Ἀθηνᾶσ ὁ κ. Λεστούρης διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν τετραωρίαν, τοῦτέστι νὰ φυλάξῃ ἐπὶ τέσσαρασ ὥρασ. Ὁ κ. Λεστούρης ἦτο ὁ πρώτοσ κατ'

ἀρχικιώτητα ὑποπλοίαρχοσ τῆσ φρεγάδοσ καὶ ὁ προσφιλέστατοσ εἰς τὸν κυβερνήτην ἀξιωματικὸσ.

Ὁ πρὸ τοῦ κ. Λεστούρη ἀξιωματικὸσ τῆσ τετραωρίασ, ἐν ᾧ τῷ ἔδιδε τὸ τηλεσκόπιον, ἀνεκοίνοσεν εἰς αὐτὸν ὅτι πάρων τις, πρὸσ τὰ δεξιὰ, ἔπλεε πρὸ μᾶ ἀνοικτὰ ἔχων ὄλα τὰ ἰστία του.

— Αὐτοὶ εἰ ἀνθρώποι εἶνε τρελλοί, εἶπε.

Καὶ καταδὸσ ἀπὸ τὴν γέφυραν διηυθύνθη ἐν τάχει εἰς τὸν θαλαμίσκον του διὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, διότι τὰ ἄγρια καὶ θραυόμενα κύματα τὸν εἶχον βρέξῃ ἀπὸ κεφαλῆσ μέχρι ποδῶν.

Ὁ κ. Λεστούρης παρετήρησε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὸν πάρωνα, ἐνόμισε δ' ὅτι ἤκουσε παρατεταμένον, θλιβερόν, δξύν στεναγμόν, ἀκούόμενον ἐν μέσῳ τοῦ πατάγου τῆσ τρικυμίας καὶ τῆσ ἀγρίας βοῆσ τοῦ ἀνέμου.

— Ὁ ἄνεμοσ μουγκρίζει, εἶπεν εἰς πηδαλιούχοσ.

— Ὅχι, δὲν εἶνε ὁ ἄνεμοσ, εἶνε φωνὴ ἀνθρωπίνῃ! εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης.

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸσ τῆσ τετραώρου φυλακῆσ ἔστρεψε τὸ τηλεσκόπιον του πρὸσ τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐνόμισεν ὅτι προῆρχοντο αἱ κραυγαί.

— Εἰς ναυάγοσ! ἀνέκραξε σχεδὸν ἀμέσωσ... δύο!

Ταυτοχρόνωσ δὲ ὁ δὲ π τῆρ (1) ἐπανάλαβε:

— Δύο ἀνθρώποι ἐπάνω εἰς ἓν σωσίδιον (2), δεξιὰ!

Ὁ ὑπαρχοσ (3) τῆσ Ἀθηνᾶσ ἐγνωστοποίησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν κυβερνήτην, ὅστις ἦλθεν ἀμέσωσ.

Ναί, ἦσαν δύο ἀνθρώποι ἐπὶ ἐνὸσ σωσίδιου, διακρίνοντο καλλίτερον ὀλονεὶ καὶ εὐκρινέστερον. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ ὀρμῇ του πλοῦ τῆσ θὰ τοὺσ ἐκοπτεν.

— Ἀριστερόν τὸν οἶακα!... Ὅλον! φωνάζει ὁ κυβερνήτης, ἔπειτα δὲ στιγμάσ τινασ, ἀγωνιώδεισ στιγμάσ, μένει διατάζων.

Ὁ σάλοσ τῆσ θαλάσσοσ γίνεται ἀπὸ στιγμῆσ εἰς στιγμὴν σφοδρότεροσ. Ἄν διέταττε νὰ καταδιβάσωσν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἦτο δυνατόν, δὲν θὰ ἐξέθετεν ἀρὰ γε εἰς βέβαιον κίνδυνον τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνθρώπων, χωρὶσ κᾶν νὰ εἶνε βέβαιοσ ὅτι θὰ σώσῃ ἐκεῖνοσ τοὺσ δυστυχεῖσ;

Εἰς ταιαύτασ στιγμάσ ἡ εὐθύνη του κυβερνήτου εἶνε βαρεῖα, τρομερά, καὶ ὁ καιρὸσ ἐπείγει, καὶ πρέπει ν' ἀποφασίσῃ ταχέωσ.

— Ἐν ὄνματι τοῦ προσφιλεστάτου ὄντοσ σας, κυβερνήτη, προστάξατέ με νὰ εἶπω νὰ καταδιβάσωσν μιᾶν ἀκατόν. Ποῖοσ ἐρχεται, μαζί μου, παιδιά; φωνάζει ὁ κ. Λεστούρης.

— Ἐγὼ, ἐγὼ! ἀποκρίνονται ἐκατὸ φωναὶ ἀξιωματικῶν, δοκίμων, ναυτῶν. Οὐδεὶσ διατάζει! Πάντεσ εἶνε ἔτοιμοι ν' ἀκολουθήσωσι τὸν ἀνδρείον ἀξιωματικὸν ὅστις ἐπικαλεῖται τὴν αὐταπαρνήσιν τῶν.

1) Ὁ ἐπὶ τοῦ ἰστού σκοπέσ. 2) ἡ κουλούρα 3) ὁ δευτέροσ, ὁ μετὰ τὸν κυβερνήτην.

— «Ω! σὰς ἰκετεύω, κυβερνήτα!

— Πήγαινε, εἶπεν ὁ κυβερνήτης, ὁ κ. Χερταί, καὶ ὁ Θεὸς ἄς σὰς προστατεύσῃ!

Τὸ πρόσωπόν του εἶνε κάτωχρον! Ποία θλίψις, ποία τύφισ συνειδότης ἂν πνιγῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι!

— Μηχανὴ ὀπίσω καὶ ἡρέμα! προστάζει.

Ὁ κ. Λεστούρης διέταξε νὰ καταδιβάσῃ μίαν ἄκατον, πηδᾶ δὲ εἰς αὐτὴν μετὰ ὀκτώ ἀτρομήτων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐξέλεξε. Μεθ' ὅλην τὴν σπουδὴν καὶ τὴν συγκίνησιν ἡ ἄκατος κατεδιβάσθη ἐν τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Τὸ πλήρωμα ὀλόκληρον παρακολοῦθει τὰς περιπετείας τοῦ δράματος τούτου μετ' ἀγωνίας ἀπεριγράπτου.

Ἡ Ἀθηνᾶ διατοίχῃ (παρακλιέται) βραδέως πλέουσα ἤψισε, Θεέ! πελώριος ὄγκος κύματος ἐκάλυψε τὴν ἄκατον. Κατποντίσθη! ὄχι, ἰδοὺ πλέει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, ἰδοὺ ἐπλησίασε τοὺς ναυγούς.

Ζήτη! συνέλαβεν τὸ σωσίδιον. Ὁ ἥλιος λάμπει πρὸς στιγμὴν καὶ φωτίζει τὸ πρόσωπον τῶν σωτήρων. Ἄλλα πῶς θὰ πλησιάσῃ ἡ ἄκατος; Ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἐφθασε καὶ θὰ τὴν κατασυντρίψῃ ἐπὶ τῆς φρεγάδος.

Ἐν τούτοις ἡ ἄκατος πλησιάζει. Ὁ κυβερνήτης ἔδωκε τὸ κέλευμα νὰ δέσῃ στερῶς εἰς τὸ σκάφος δέκα σχοινία ἀπολήγοντα εἰς ἐπισπαστὸν βρόχον (συρτοθηλαϊάν) καὶ νὰ ρίψωσιν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς ἐν τῇ ἄκατῳ μέχρις οὗ τὸ συλλάβῃ σωτήρες καὶ σωθέντες, καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ἀνελευθώσῃ.

— Προσοχὴ, εἶπεν ἐν τέλει, ἡ ζωὴ τῶν συντρόφων σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀταραξίαν σας!

Ἡ ἄκατος ἐφθασε πλησιέστερον, ἀπὸ δὲ τοῦ πλοίου ἔρριψαν εἰς αὐτὴν ἐν πείσμα (πρὸς μνησίον σχοινίου). Ὅποια συγκίνησις. Ἀξιωματικοὶ καὶ δόκιμοι καὶ ναῦται δὲν ἀναπνεύουσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐπὶ τέλους οἱ ἐν τῇ ἄκατῳ κατώρθωσαν νὰ συλλάβωσιν τὸ σχοινίον.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐννέα ἄνθρωποι καὶ εἰς πελώριος κύων ἀνελευθέρωσαν εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Ὁ κ. Λεστούρης ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀνδραγαθήματος ἐκεῖνου, ἀνέβη τελευταίος. Οὐδεὶς λείπει, σωτήρες καὶ σωθέντες εἶνε ἐκεῖ ἅπαντες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτονον κεκμηκότες, φέροντες μώλωπας, ἀλλὰ ζῶντες. Οὐρρά! Ζήτη!... Ἦτο καιρὸς! μετ' ὀλίγον ἡ ἄκατος κατασυντρίβη ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς φρεγάδος.

Τὸ πλοῖον, κατὰ διαταγὴν τοῦ κυβερνήτου, ἐστράφη πλαγίως (ἐστᾶθη τραβέρου). Τὰ κύματα σαρώνοισι τὸ κατὰστρωμα. Οἱ ἀτρόμητοι ἄνδρες, οἱ προκινδυνεύσαντες τὴν ζωὴν των ὑπὲρ δύο ἀγνώστων ὄντων, εἶνε κάτω διότι ἔχουσιν ἀνάγκην περὶθάλψως. Πάντες συγχαίρουσι τοὺς γενομένους ἐκεῖνους.

Ὁ κυβερνήτης σφίγγει τὴν χεῖρά των. Οὐδέποτε

ἦτο τόσον εὐθυμος καὶ τόσον συγκινημένος.

— Ἐγελοῦσε, μὰ τὸν Ἄϊ-Νικόλα, τὸν εἶδα καὶ ἐγελοῦσε, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον εἰς κελουστής, ὅστις ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὸν κυβερνήτην. σὸν θέλετε μὴ μὲ πιστεύετε, μὰ ἐγὼ τὸν εἶδα, μὲ τὰ μάτια μου ποῦ ἐγελοῦσε, εἶναι ἐγελοῦσε μὲ δὴ τὴν καρδιά του, ποτὲ μου δὲν τὸν εἶδα ἔτσι χαρούμενο!

Οἱ δὲ σωθέντες; Τὸν μὲν ἕνα ἐξ αὐτῶν μετεκόμισαν εἰς ναῦται εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ πλοίου καὶ τὸν ἐξήπλωσαν ἐπὶ κλίνης.

Τὸν δὲ κύνα μετεκόμισαν εἰς τὸ μέρος τοῦ πλοίου ὅπου διέμενον οἱ δόκιμοι ἀθλία ὁμῶς ἦτο ἡ κατάσταση τοῦ ταλαιπώρου ζώου.

Ἄλλὰ σοβαρωτάτη εἶνε καὶ ἡ κατάσταση τοῦ ἐτέρου ναυαγοῦ τὸ παιδίον εἶνε ἐντελῶς ἀναίσθητον, μελανὰ εἶνε τὰ χεῖλη του καὶ συνεσφιγμένον οἱ ὀδόντες του. Ἐν τούτοις ζῆ εἰς δὲ τῶν ἰατρῶν τῆς Ἀθηνᾶς προσέταξε νὰ τὸ κυλίσωσιν εἰς μαλλίνην κάπαν, οἱ νοσοκόμοι παρέχουσιν εἰς αὐτὸ τὰς ἀπαιτουμένας περιποιήσεις, τὴν μεσημβρίαν δὲ ὁ ἰατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι τὸ παιδίον ἐσώθη.

Ἐίχε πῆ πολλὴν, πολλὴν θάλασσαν ὀλίγον ἀκόμη ἂν δὲν ἐπρόφθανον οἱ σωτήρες τὸ παιδίον θ' ἀπέθνησκε.

— Χρῆσται μίαν μεγάλην λαμπάδα εἰς τὸν κ. Λεστούρη, εἶπεν ὁ ἰατρὸς ἀπὸ τρίχα τὸ ἔσωσε καὶ μὲ τί κίνδυνον!

Πάντες οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶνε εὐχαριστημένοι, μολοντοὶ ἢ τρικυμία καίεται. Ἡ Ἀθηνᾶ πλέει γενναίως. Οἱ γηραιότεροι τῶν ναυτῶν βεβαιοῦσι ὅτι οὐδέποτε εἶδον πλοῖον νὰ παλαίῃ τοιοῦτοτρόπως κατὰ τῶν κυμάτων, ν' ἀντιμῆνῃ ἢ ὅπως λέγουσι κοινῶς οἱ ναῦται, νὰ στέκη τρᾶθέρσο.

Οἱ νεαρὸι δόκιμοι συζητοῦσι ζωηρῶς περὶ τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον τοὺς συνεκίνησε τόσον πολύ. Θαυμάζουσι τὸν κ. Λεστούρη καὶ λυποῦνται ὅτι δὲν συμμετέσχον καὶ αὐτοὶ τοῦ κινδύνου. Ἄλλ' ἡ διάσωσις τοῦ κυνὸς εἶχε, φαίνεται τι, τὸ κωμικόν.

— Ὅταν ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ὄγκος, ποῦ ἔσταζε θάλασσα, ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἐτραβοῦσαν ἐπάνω καὶ αὐτὸς ἐκτυπίετο κ' ἐπαράδερνε μὲ ἐφάνη σὸν νὰ ἦτο καιμῖα ἀρκαῦδα!

Οἱ ἀναγνώσται πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐμάντευσαν ὅτι οἱ δύο ναυαγοὶ ἦσαν ὁ Πλοίαρχος καὶ ὁ Ὑδῶν Ἰωσίκης.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ ἀνεμὸς ἐκόπασεν ἐν μέρει οἱ ναῦται ἠδύνατο νὰ βαδίζωσιν ἐλευθέρως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἤρχισαν δὲ τακτοποιῶντες τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἡ τρικυμία εἶχε κρημνίσῃ καὶ διασκορπίσῃ. Τὸ πλοῖον ἔπαισε τὴν βόλτην καὶ ἐξηκολούθησε τὸν πρὸς τὰ πρόσω πλοῦν του.

Ὁ Πλοίαρχος, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸν παρέλαβον οἱ δόκιμοι καὶ τὸν ἐσκέπασαν εἰς μίαν γωνίαν μὲ ἕν παλαιὸν μᾶλλιον σκέπασμα, ἐβυθίσθη εἰς βαθὺν καὶ πολὺρον ὕπνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἀφῆλες πολύ.

Ἐξύπνησε σχεδὸν στεγνός, ἠσθάνθη δ' ἀμέσως ὅτι ἦτο πληγωμένος, πότε εἶχε τραυματισθῆ; πῶς; δὲν τὸ ἐνεθυμῆτο, δὲν τὸ ἤξευρε, οὔτε ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ.

Οἱ ναῦται ἔτρωγον, ὅτε αἰφνης εἶδον ὅτι ὁ κύων ἀνεπῆδησε καὶ ἔτρεχεν, ὁσφρανόμενος, ζητῶν, προσπαθῶν νὰ εὔρη τι. Οὐρρά! ἀνεγώνησαν πάντες μὴ φωνῇ!

— Κι' ὁ σκύλος τῆ γλύτωσε, εἶπεν εἰς τῶν ναυτῶν. Μὰ τί γυρεύει;

— Δὲν τὸ καταλαβαίνετε; τὸν ἀπάντη τὸν γυρεύει, εἶπεν εἰς θωρακίτης καὶ ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ θεραπευτηρίου.

Ὁ Πλοίαρχος ὤρμησεν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην τοῦ κυρίου του, ἐκβάλλων κραυγὰς χαρᾶς, σχεδὸν ἀνθρωπίνους κραυγὰς! Προστρίθει τὴν ὠραιάν, μεγάλην κεφαλὴν του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον κλαίει ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ Ὑδῶν δὲν εἶχε τολμήσῃ ἀκόμη νὰ ζητήσῃ τὸν Πλοίαρχον, τὸν πιστὸν Πλοίαρχον, ὅστις τὸν ἔσωσε διότι ἂν αὐτὸς δὲν ἐξέβαλλε τὰς παρατεταμένας ἐκείνας ὠρυγὰς, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ τρικυμώδους ἐκεῖνου πελάγους εὐρίσκατο ἐν παιδίον, ἐγκαταλειμμένον εἰς τὴν ἀγρίαν ὄργην τῶν κυμάτων;

— Σὰν ἔπσα 'ς τὴ θάλασσα γιὰ νὰ ξεφύγω τὴ σφαῖρα τοῦ Βούργου, εἶπεν ὁ Ὑδῶν διηγούμενος τὴν ἱστορίαν του, ἐβούλιαξα βαθυὰ, τὰ κύματα μὲ κουκούλωσαν, μὰ πάλι ἀνέβηκα ἀπάνω τότε εἶδα πῶς ἔρριψαν δύο σωσίδια ἀπὸ τὴν Τύχη ἄδραξα τὸ ἕνα κ' ἐπίσθηκα μ' ὅλη τὴ δύναμί μου τὴν ἴδια στιγμὴν βλέπω 'ς τὸ ἄλλο τὸν Πλοίαρχο. Τότε ἔκανα καρδιά, καὶ ἄρχισα νὰ κολυμβῶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Τύχης, μὰ αὐτὴ ἔτρεχε, ἐφευγε σὸν ἀστραπή... Ἦταν ἀλάργα πλεῖα... Μὲ εἶχεν ἀφήσῃ, μὲ εἶχε παρατήσῃ 'ς τὴ μέση τοῦ πελάγους, μὲ τέτοια φουρτούνα!... Ἐγάθηκα! εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Ὁ Θεὸς νὰ

μὲ λυπηθῆ. Ἐθυμήθηκα τὴν μαουλά μου καὶ τότε παρεκάλεσα μὲ ὅλην τὴν καρδιά μου τὴν Παναγία Θεοτόκο: «Παναγία, βοήθα! καὶ σὺ Ἄϊ-Νικόλα!» Ὑστερα πλεῖα δὲν θυμάμαι τίποτε, παρὰ μόνον ἅμα

«Εἰς ΠΕΛΑΓΙΟΣ ΚΥΩΝ ΑΝΒΙΑΚΥΣΘΗ» (Σελ. 20)

πῶς μέσῃ 'ς τὴ βοή τῆς φουρτουνασμένης θάλασσας ἄκουα ἕνα δυνατό, παραπονετικὸ οὐρλιασμα...»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑἰΜΑΙΟΣ ΕἰΣΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Καρ ΝΕ ΝΑΝΤΕΣΙΝ.

ΕΙΣ ΤΑΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΙΣ

Τρυφερά τῆς Ἑλλάδος κοράσια,
 ἂν ἡ ἔνδοξη γῆ ποῦ πατεῖτε
 σᾶς στολίση μὲ κάλλη θαυμάσια,
 μὴ γιὰ τοῦτο καὶ μόνο θαρρῆτε.
 Ἄλλους πόθους καὶ ἄλλην ἐλπίδα
 ἔχ' εἰς σᾶς ἡ καυμένη πατρίδα.

Στολισμὸς ἀρετῆς μὲ παιδεία
 πλεῖο πολὺ τὴν γυναῖκα συσταίνει.
 εἶναι κάλλη, ποῦ μῆτε ἡλικία,
 μὴτ' ἀρρώστια ποτὲ δὲν μαραίνει,
 καὶ πολὺ τὰ ζηλεύ' ἡ πατρίδα,
 πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα.

Ἄδετε πόσαις γυναίκαίς ποῦ ζοῦνε
 σεβασταῖς εἰς τοῦ κόσμου τὴν μνήμη
 γιὰ τὸ φῶς, ποῦ μ' ἀγάπη σκορποῦνε
 ποιά' ἔστιν μὰ, ποιά' ἔστιν ἄλλη ἐπιστήμη.
 Τέτοιον πόθο καὶ τέτοιαν ἐλπίδα
 ἔχ' εἰς σᾶς ἡ καυμένη πατρίδα.

Ἄλλ' ὑπάρχουν μ' αὐταῖς κ' Ἑλληνίδαίς
 ποῦ ἔς τὰ γράμματα χαίρουν πρωτεῖα,
 καὶ πολλαῖς ξακουσταῖς ἡρώδαίς,
 φημισμέναις γιὰ θάρρος κ' ἀνδρεία·
 καὶ γλυκὰ ταῖς θυμᾶται ἡ πατρίδα,
 πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα.

Στοχασθῆτε, π' ἀφοῦ καθεμιά σας
 εὐτυχίση νὰ γίνῃ μητέρα,
 θὰ μορφώσετε σεῖς τὰ παιδιὰ σας
 γιὰ νὰ γίνουν πολῖται μὰ μέρα
 καὶ νὰ κάμουν τιμὴ ἔς τὴν ἐλπίδα
 πῶχ' εἰς σᾶς ἡ καυμένη πατρίδα.

Μὲ καρδιά ἔς τὴν μελέτη βαλθῆτε,
 γιὰτὶ φεύγουν ἀγύριστα οἱ χρόνοι
 κ' ἂν μὲ πόθο ψυχῆς θυμηθῆτε
 ποῦ ἡ γυναῖκα τὸ ἔθνος μορφώνει,
 θὰ εὐτυχίση ἡ καυμένη πατρίδα,
 πῶχ' εἰς σᾶς ἀνθηρὴ τὴν ἐλπίδα

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΝΕ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

— Μία συμβουλή θὰ σοῦ δώσω, κύρ Θεόδω-
 ράκη, εἶπεν ὁ γέρον ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλειος
 εἰς τὸν δεκαετῆ Θεόδωρον, ὁ ὁποῖος τὸ παρ-
 ελθὸν θέρος εἶχεν ὑπάγη χάριν ὑγείας εἰς τὸ
 ὠραῖον κτῆμα τοῦ θεῖου του, εἰς τὴν Εὐβοίαν.

— Τὴ συμβουλή, Μπαρμπαστάμο; ἠρώτησε
 τὸ παιδίον. — Νὰ μὴν πειράζης καθόλου τὸν
 κύρ Κοκκινολαίμη, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

Καὶ εἰδείξεν ἓνα παμμέγιστον ἰνδιάνον ὄστις
 ἐπεριπάτει εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὄρνιθοτροφείου
 καμαρωτὸς καὶ υπερήφανος· αἱ ὄρνιθες καὶ αἱ
 πάπια καθῶς τὸν ἔβλεπον ἐπαραμέριζον μὲ
 φόβον καὶ ἀπεμακρύνοντο.

— Μόνον εἰς ἐμένα ἐπιτρέπει, ἐξηκολούθη-
 σεν ὁ γέρον, νὰ κρατῶ ἔμπρὸς τοῦ κόκκινου
 μαντήλι, κ' αὐτὸ πλεῖα γιὰτὶ μὲ γνωρίζει
 τὸσον καιρὸν τώρα· ἀλλ' ἄς τολμήσῃ κανένας
 ἄλλος καὶ θὰ ἰδῆ τι θὰ πάθῃ· ζηλεύει ὁ
 φίλος, καὶ τὸ κόκκινον, τὸ ἀγαπητὸ χρώμα του,
 δὲν θέλει νὰ τῷ χῆ κανένας ἄλλος ἀπ' αὐτόν·
 Ἔχε τὸν νοῦ σου, κύρ Θεοδωράκη.

Ὁ Θεόδωρος παρετήρησε μὲ περιέργειαν τὸν

φεθερόν κούρκον καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀκούσῃ τὴν
 συμβουλήν τοῦ γέροντος ἐπιστάτου. Ἐκτός
 τούτου ὁ Θεόδωρος δὲν εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν
 συντροφίαν τοῦ Κοκκινολαίμη, αὐτὸς διεσκέ-
 δαζε μὲ τοὺς κυνηγετικούς σκύλους καὶ μὲ
 τοὺς ἵππους, καὶ ὅταν ἔβλεπε τὸν Κοκκινολαί-
 μιν ἐτραβοῦσε φρόνιμα φρόνιμα ἄλλον δρόμον.

Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ οἱ ἀγαπητοὶ του φίλοι
 δὲν ἦσαν εἰς τὴν ἑπαυλίαν. Οἱ ἵπποι ἦσαν εἰς
 τοὺς ἀγρούς, οἱ κυνηγετικοὶ σκύλοι ἦσαν εἰς
 τὸ κυνήγιον μὲ τὸν θεῖόν του καὶ τὸν Μπαρ-
 μπαττάμο. Ὁ Θεόδωρος ἐστενοχωρήθη. Ἡ
 θεία του τὸ παρετήρησε καὶ τὸν εἶπε νὰ ὑπά-
 γῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ
 ἐπάνω πάτωμα νὰ φορέσῃ τὰ καλά του τὰ ἐν-
 δυματά καὶ νὰ ὑπάγουν μαζί περίπατον πρὸς
 τὸ μέρος ὅπου εἶχε διευθυνθῆ ὁ θεῖος, διὰ νὰ
 τὸν προῦπαντήσουν ὅταν θὰ ἐπιστρέφῃ ἀπὸ τὸ
 κυνήγιον. Τὸ σχέδιον αὐτὸ ὑπερήρεσεν εἰς τὸν
 Θεόδωρον καὶ ἦτο εὐχαριστήμενος.

Ἐτρέξε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἤρ-
 χισε νὰ ἐνδυεταί. Εἰς τὸ κιβώτιόν του ὑπῆρχον

πάντε ἕξ ζεύγη περιποδίων τῶν ὁποίων τὸ ἐν-
 ἦτο κόκκινον ὁ Θεόδωρος καθῶς τὸ εἶδεν ἐνε-
 θυμήθη τὴν συμβουλήν τοῦ Μπαρμπαστάμου
 καὶ ἠθέλησε νὰ φορέσῃ ἐν ἄλλο ζεύγος «διὰ
 νὰ μὴν ἔχῃ ἱστορίες μ' ἐκεῖνον τὸν ἀνόητον ἰν-
 διάνο.» Ἄλλ' ἔξαφνα τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ
 κάμῃ τὸ παληκάρι. — Μπα! εἶπε, ἐγὼ περὶ
 ἔμπρὸς ἀπὸ τῆς χῆνης καὶ δὲν τῆς φοβοῦμαι
 καὶ θὰ φοβηθῶ αὐτὸν τὸν Κοκκινολαίμη!

Καὶ ἀμέσως ἐφόρεσε τὰ κόκκινα περιπόδια,
 ἐνεδύθη καὶ κατέβη κάτω. Ἡ θεία δὲν εἶχεν
 ἐτοιμασθῆ ἀκόμη καὶ ὁ Θεόδωρος ἐπερίμενε
 κάτω εἰς τὴν θύραν. Τὴ κριμα ὅτι ὁ Κοκκινο-
 λαίμη δὲν ἔβλεπε τὰς δύο ἐρυθρὰς κνήμας,
 ἀλλὰ περιεπάτει εἰς τὴν αὐλὴν ἐν μέσῳ χηνῶν
 καὶ ὄρνιθων ὅπως διόλου ἀδιαφόρος!...

— Χωρὶς ἄλλο μὲ φοβεῖται! εἶπε μὲ τὸν
 νοῦν του ὁ Θεόδωρος, δὲν κοτᾶ νὰ μὲ πλησιά-
 σῃ. Ἄφ' οὗ λοιπὸν δὲν ἔρχεται αὐτὸς ἔς ἐμὲ θὰ
 πάγω ἐγὼ ἔς αὐτόν. Καὶ μὲ τολμῆν ὁ μικρὸς ἦρως
 προχωρεῖ πρὸς τὸν κούρκον, σήκονε ὑψηλὰ τὴν

μὴν κνήμην καὶ ἐρωτᾷ εἰρωνικῶς: «Λοιπὸν, κύρ
 Κοκκινολαίμη, πῶς πᾶν τὰ κέφια ζεῖμαστε καλά;

Ὁ Κοκκινολαίμη κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε
 προσοχὴν εἰς τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον τὸν ἐνέπαι-
 ζεν, ἀλλ' ἔξαφνα παρετήρησε τὰ κόκκινα περι-
 πόδια. Ἄγριος, ὀργίλιος κλωζων, σύρων εἰς τὸ
 ἔδαφος τὰς πτέρυγας του, ὤρμησεν ἔμπρὸς, ἔρ-
 ριψὲ κάτω τὸν Θεόδωρον, καὶ θὰ σοῦ τὸν διώρ-
 θωεν ὅπως τοῦ ἔπρεπε, ἂν εὐτυχῶς τὴν στι-
 γμὴν ἐκείνην δὲν ἤρχετο ἡ θεία του νὰ τὸν
 ἐλευθερώσῃ. Ὁ περίπατος, διὰ τὸν ὁποῖον τὸσσην
 χαρὰν εἶχεν ὁ Θεόδωρος δὲν ἦτο πλέον δυνατὸς·
 διότι ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν λεκάνην ἀπὸ τὴν
 ὁποῖαν ἔπινον τὰ πουλαρικά καὶ ἐβράχῃ ἀπὸ
 τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια καὶ ἐκαταλέρωσε
 τὰ ὠραῖα του φορέματα.

Συμμαζευμένος καὶ ζαρωμένος παρηκολού-
 θησε τὴν θεῖαν του εἰς τὴν οἰκίαν, ρίπτων πλα-
 γίως φοβισμένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Κοκκινολαίμη,
 τὸν ὁποῖον οὐδέποτε πλέον εἰς τὴν ζωὴν του
 ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ. ΦΙΛΟΜΠΛΑ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΛΕΤΗΝ

— Ἐμελέτησες, Γιάγκο;

— Ἐδιάβασα, πατέρα.

— Ὡστε δὲν ἐμελέτησες. Λυποῦμαι, παιδί μου,
 δι' αὐτό. Διότι μεγάλη παρά πολὺ μεγάλη ἡ δια-
 φαρὰ τῶν δύο αὐτῶν. Ἀκουσε λοιπὸν. Ἐπειδὴ εἶσαι
 μικρὸς καὶ οἱ μικροὶ πρέπει ν' ἀκοῦν ὅλα τὰ καλά,
 διὰ νὰ τὰ ἐντυπωσῶν εἰς τὴν μνήμην των καὶ ἔπειτα
 νὰ τὰ ἐφαρμόζουν.

«Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μιχαλάκης ἦσαν ἀδελφοί. Οἱ
 γονεῖς των ἦσαν καλοὶ καὶ τὰ ἐξεπαίδευσαν ὅπως ἀρμό-
 ζει εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ Ἑλ-
 ληνόπαιδα. Καὶ οἱ δύο ἀγαποῦσαν τὰ βιβλία. Τὰ
 ἀγαποῦσαν υπερβολικὰ καὶ ἐχαίρετο ὁποῖος τὰ ἔ-
 βλεπε. Ὅμως: ὁ Παῦλος ἐμελετοῦσε τὰ βιβλία
 ἐνῶ ὁ Μιχαλάκης τὰ ἐδιάβαζε μόνον. Ὁ Παῦλος
 ἄμα ἔβλεπε τὸ βιβλίον ἐκάθητο προσεκτικῶς, ἐκύτ-
 ταζε τὸ τί ἔγραψεν, ἐνεκολλοῦτο τὰ καλόν, ἀπέδωκε
 τὸ καλὸν καὶ ἐμαρμύνητο καὶ διώρωνε τὰ ἦθη του
 καὶ διέπλαττε τὸν χαρακτήρα του. Ὅ,τι ἀνεγί-
 νωσκε καλὸν καὶ θεάρεστον τὸ ἀπετόπωνεν εἰς
 τὴν μνήμην του καὶ τὸ ἐξετέλει.

«Ὁ Μιχαλάκης κατεβρόχθιζε βιβλίον ὀγκῶδες
 εἰς διάστημα ὀλίγων ὥρων, πολλάκις ἔμενε νωστι-
 κὸς διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ ἄλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγάπη,
 ὅλη αὐτὴ ἡ προθυμία δὲν τὸν ὠφέλει. Τὴν ἐπαύ-
 ριον ἢ καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς μόνον ἐλησμονεῖ

τί εἶχεν ἰδῆ ἐκεῖ, οἱ χαρακτήρες, καὶ οἱ καλοὶ καὶ οἱ
 κακοὶ ἐξηφανίζοντο ἀπὸ τὸν νοῦν του. Οὐδὲν καλὸν
 ἀπέμεινε ὡς ἀμοιβὴ τοῦ τόσο κόπου καὶ πόνου τῆς
 ἀναγνώσεως! Ἐμεινεν ὁ ἴδιος ὅπως καὶ πρῖν.

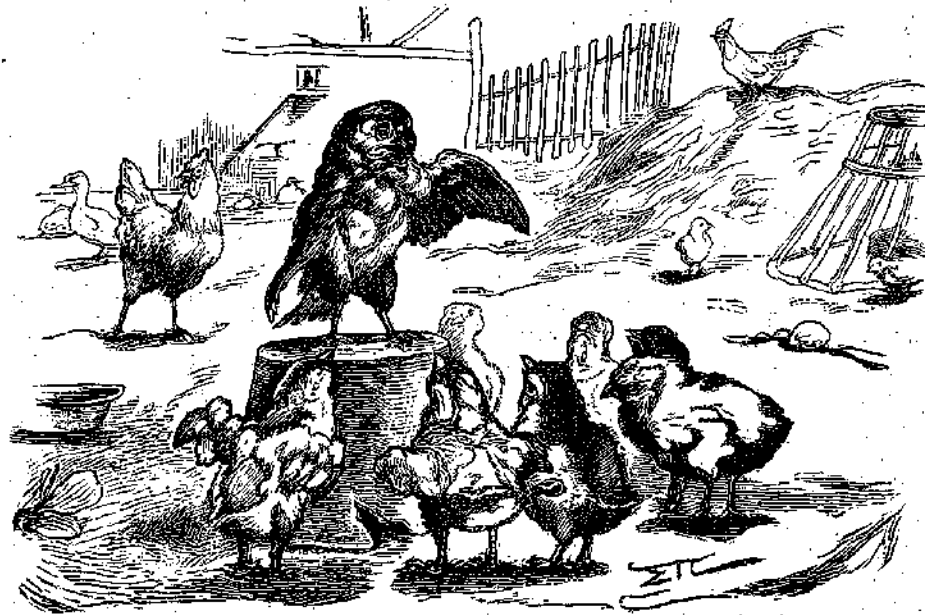
«Ὁ Παῦλος ἀνεγίνωσκε καὶ ἐμελέτα ὅπως τε-
 λειοποιήσῃ. Ὁ Μιχαλάκης ἐδιάβαζε διὰ νὰ σκο-
 τῶνῃ τὴν ὄραν τοῦ.

«Χρόνοι ἐπέρασαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ οἱ
 καρποὶ τοῦ δένδρου τῆς μελέτης καὶ τοῦ θάμνου τοῦ
 διαβάσματος ἐφανερώθησαν. Τοῦ μὲν ἦσαν ἀγλαοὶ
 καὶ εὐγεστοὶ καὶ δρασεροὶ καὶ ἐπιθυμητοὶ, τοῦ δὲ
 μικροῦ, ἀψυχοὶ, ἀνοστοὶ, ἐλλεινοὶ. Ὁ Παῦλος δη-
 λαδῆ ἔγινε μέγας καὶ ὀνομαστὸς ἐν τῇ κοινωσίᾳ,
 ὁ δὲ Μιχαλάκης ἔμεινε πάντοτε μὲ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα,
 τὰ ἀσυνάρτητα καὶ συγκεχυμένα, ἅτινα ἀπεκόμιζεν
 ἐκ τοῦ διαβάσματος.»

Ὁ Γιάγκος προσεκτικῶς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ
 πατρὸς του καὶ θὰ τοὺς τηρήσῃ, διότι ἀμέσως ἐπέστρε-
 ψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ μετὰ προσοχῆς ἐσχυρε
 ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τῶν βιβλίων του. Ὅταν ἐση-
 κάθη τὸ πρόσωπόν του ἦτο χαρούμενον, καὶ ἡ συ-
 νεῖδησίς του ἰκανοποιημένη.

Οἱ γονεῖς του θὰ τὸν χαροῦν κατόπιν καὶ ἡ κοινω-
 νία θὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὸ πολῦτιμον μέλος τῆς.

Ἄ! εἶνε μεγάλη ἡ διαφορά τῆς μελέτης ἀπὸ
 τοῦ διαβάσματος. ΦΑΚ

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ

Σκαλίζουν τής αυλής τὸ χῶμα
Τρελλά κοτόπουλα, μικρά,
Ἄξένοιαστα, χωρίς πτερά,
Μὲ πούπουλο ἔς τὸ σώμα τους ἀκόμα.

Σπουργίτης ξαφνικὰ πετιέται
Ἐπὶ τῆ μέση τους μέσ' ἔς τὴν αὐλή
Καὶ μὲ εὐφραδεία πολλή
Τοὺς λέγει καὶ καμαρωτὸς κουνιέται :

— Ἐσεῖς δὲν μοιάζετε μ' ἐμένα
Πούχω φτερούγια καὶ πετῶ
Μέσ' ἔς τὸ κοφίνι σας γι' αὐτὸ
Νὰ μένετε βουβὰ καὶ ζαρωμένα.

Ἄν εἰδῆ κλέφτης νὰ σὲς πάρῃ,
Ποῖν βήμα κάμει' ὡς ἐκεῖ
Ὅρα γιὰ σὲς θάρθη' κακί·
Ἄκουστε! καὶ θὰ μοῦ χρωστᾶτε χάρι·

— Θέ νάρθῃ κλέφτης νὰ μᾶς πάρῃ ;
Γιὰ ἔδες τὴ μάνα μας ἐκεῖ...
Γι' αὐτὸν ἢ ὄρα ἢ κακί !
Ἐστὴ μάνα μόνο θὰ χρωστούμε χάρι !

Τὰ λόγια κράτησε γιὰ σένα,
Γιατὶ γεράκι φοβερό,
Γιατὶ γατάκι πονηρό,
Σπουργίτη, σὲ προσμένουν πεινασμένα !

Φακ

Η ΚΥΨΕΛΗ

Τὴ ζωὴ εὐτυχισμένη
Κάνει ἢ μέλισσα ἐκεῖ !
Μέσ' ἔς τὸ μέλι πάντα μένει,
Μέσ' ἔς τὸ μέλι κατοικεῖ.

Εἶνε πειρὸ γλυκὰ ἀπ' τὸ μέλι
Τῆς μητέρας τὰ φιλά,
Κ' εἶνε πάντοτε κυψέλη
Ἡ θερμὴ τῆς ἀγκαλιά.

Τὴν κυψέλη τῆς κυττάζω
Καὶ ζῆλω καὶ πονῶ,
Τὴν μητέρα μου ἀγκαλιάζω
Καὶ τὴ ζήλεια μου ξεχνῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΟΛΚΑ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΜΙΚΡΑΣ ΧΕΙΡΑΣ

ΤΟΝΙΣΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Πρὸ ἀρκετῆς ὥρας εἶχε σπυρμένη ἡ μεσημβρία. Ὁ διευθυντής τοῦ Ὁδείου εἶχεν ἤδη ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ ἀντὶ τῆς ὀρμητικῆς ἐξωφραδῶς καὶ τῆς ἀπολαύσεως, κατὰ τὸ σῆμα, τὴν μετὰ τὴν ὥραν τοῦ

μαθήματος ἐλευθερίαν, ἔμενον ἐκεῖ, ἀπέτελεσαν ὀμίλους καὶ συνδιαλέγοντο μετ' ἐνδιαφέροντος.

Διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ διευθυντής τοῦ Ὁδείου ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς σπουδαίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν εἰδήσιν. Ἡ φίλη καὶ προστατικὴ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν πριγκίπισσα, ἡ ἐξαιρετικῶς ὑπὲρ τοῦ Ὁδείου ἐνδιαφερομένη, προσέκαλε τοὺς μαθητὰς εἰς μουσικὴν ἐσπερίδα, μετὰ τινὰς ἐβδομάδας, διὰ νὰ παίξουν πρὸ τῆς Αὐλῆς καὶ ἄλλων ἐπισήμων προσκεκλημένων. Παρεκάλεσε δὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὁδείου νὰ ἐκλέξῃ ἐκ τῶν μαθητῶν τρεῖς, τοὺς ἀρίστους, εἰς τοὺς ὁποίους ν' ἀναθέσῃ νὰ παίξουν ἐπὶ βιολίου ἐν ἰδικῶν του ἑκάστος μουσικῶν σύνθεμα, ὁ ἀριστεύων δὲ ἐκ τῶν 3 ἐμελλε νὰ λάβῃ ἐν ὠραϊότατον καὶ πολὺ τιμῶν βιολίον καὶ χιλίας δραχμὰς.

Ποῖοι ἄρα γε θὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς, καὶ ποῖος πάλιν θὰ ἦτο ἐκ τῶν τριῶν ὁ εὐτυχὴς νικητὴς; περὶ τούτων συνεζήτησαν μετὰ τόσου ζήλου οἱ μαθηταὶ τοῦ Ὁδείου, καὶ διὰ τοῦτο ἔμενον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς παραδόσεως.

Ἐκ τῶν συζητήσεων τῶν παιδιῶν ἐφαίνετο ὅτι τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν ἦτο πιθανώτερον νὰ ἐκλεχθῶν. Ὁ Ἰωάννης, παιδρὸν καὶ ζωηρὸν παιδίον, μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὅτε ἤκουσε λεγόμενον μετὰ βεβαιότητος τὸ ὄνομά του, εὐθύμως σείων τὸ τόξον τοῦ βιολίου του εἰπε:

— Βέβαια, πολὺ θὰ χαρῶ ἂν μ' ἐκλέξῃ ὁ κύριος διευθυντής καὶ θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατὰ μου νὰ ἐπιτύχω τὸ ἴδιο δὲν θὰ κάμῃς καὶ σὺ, Πέτρε;

Τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὅποιον ἀπέτεινε ὁ Ἰωάννης τὸν λόγον, ἦτο δεκατριετής περίπου ὄψρον, μὲ μεγάλους καὶ ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην στηριζόμενον εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο βεβητισμένον ὡς εἰς ὄνειρον. Ὁ Ἰωάννης ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησίν του, διὰ νὰ λάβῃ ἀπάντησιν.

— ὦ, εἶπε μὲ ἐνθουσιασμόν τὸ παιδίον, θὰ διαγωνισθῶ καὶ θὰ βάλω ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου νὰ πάρω τὸ βραβεῖον. Συλλογίσου, τί εὐτυχὴς ποῦ θὰ εἶναι ἡ μητέρα μου, ὅταν πάγω πάλιν μία Κυριακὴ εἰς τὸ σπίτι μας καὶ βίξω εἰς τὴν ποδιά τῆς τὰς χιλίας δραχμὰς! Καὶ τὸ βιολί; Δὲν εἶπε ἡ πριγκίπισσα πῶς θὰ χάρισῃ κ' ἓνα βιολί εἰς τὸν νικητὴν; Πόσος καιρὸς εἶνε τώρα ποῦ λαχταρῶ νὰ ἔχω ἓνα καλὸ βιολί; αὐτὸ τὸ παλαιὸ τοῦ πατέρα μου δὲν ἀξίζει πλεῖστα.

— Ἐγὼ οὔτε διὰ τὰς χιλίας ψυροδραχμὰς θέλω νὰ βραβευθῶ, οὔτε διὰ τὸ βιολί καὶ βιολί καλὸ ἔχω καὶ χρήματα ὅσα θέλω καὶ δὲν ἐνοοῦσα νὰ παιδευθῶ δι' αὐτὰ τὰ πραγματὰ ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ δόξα καὶ θὰ λάβω μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν μονάχα διὰ νὰ φανῶ νικητὴς ἐμπρὸς εἰς τὸν πριγκίπτα καὶ τὴν πριγκίπισσαν καὶ τούτους ἐπισήμους!

Τοὺς λόγους τούτους εἶπε παιδίον τι ὠραϊότατην φοροῦν ἐνδυμασίαν ἦτο υἱὸς ἐνός ἐκ τῶν εὐπατριδῶν τῶν πέριξ, ὁ δὲ διευθυντής τοῦ Ὁδείου εἰδείκνυς πρὸς αὐτὸ ἐξαιρετικὴν ἐννοίαν τὸ παιδίον τοῦτο, ἔκτακτον μνήμην ἔχον πρὸς ἀπομνημόνευσιν μουσικῶν τεμαχίων, ὠνομάζετο Μάρκος. Οἱ συμμαθηταὶ του δὲν τὸν ἠγάπων ἕνεκα τῆς υπερηφανείας καὶ τῆς κλαζονείας μεθ' ἧς ἐφέρετο πρὸς πάντας, ἰδίως δὲ πρὸς τοὺς πτωχοτέρους. Περισσότερον δὲ πάντων τῶν ἄλλων κατεφρόνει καὶ περιέπαιζε τὸν Πέτρον, υἱὸν πτωχῆς χήρας ἀξιωματικοῦ.

Ἐν τῷ Ὁδείῳ παιδιῶν, καὶ ἂν δὲν παρουσιαζέτο περίστασις τις ὅπως διόλου ἔκτακτος, ὁ δυστυχὴς ὀφρανόδεν θὰ κατάρθου νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν θερμότερον πόθον τῆς ζωῆς του, νὰ νὰ γίνῃ δῆλα δὴ μουσικός.

Ἴδου πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Ἡμέραν τινὰ, μετὰ τὸ Πάσχα, ὁ Πέτρος

ἐπῆγε μόνος νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ χαρῆ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ἐλευθερίας του, διότι τὴν ἐπαύριον ἐμελλε νὰ εἰσελθῇ ὡς μαθητευόμενος εἰς ἓνα ράπτειν. Ἐπῆρε καὶ τὸ μικρὸν βιολίον του μαζί, καὶ καθήσας ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιὰν δένδρου ἐπαίξε, ὡς νὰ διηγωνίζετο μετὰ τὰ πτηνὰ, τὰ ὁποῖα ἐκελάδουν μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα. Ἐπειτα ἀφῆκεν εἰς τὸ πλάγι του τὸ βιολίον, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ πρασίνου ἐδάφους καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὅτε ἐξύπνησεν, ἐν ᾧ ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκπληκτος, εἶδε πρὸ αὐτοῦ μίαν μεγαλοπρεπῆ κύριαν καὶ ἓνα εὐγενῆ κύριον, οἱ ὁποῖοι κατὰ πάσαν πιθανότητα εἶχον καταβῆ ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, ἧτις ἐφαίνετο ἐκεῖ πλησίον.

— Παιδί μου, ἠμπορεῖς νὰ εὔρῃς ἓνα σιδηρουργόν; ἠρώτησεν ὁ κύριος καὶ ἐχάλασεν εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ ὁ ὑπρέτης δὲν ἤσχευε τὸν δρόμον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον.

— ὦ, καὶ, εἶπε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἀνεπῆδησε κατακόκκινον καὶ ἐχαίρεισε μετ' εὐγένειαν, θὰ τρέξω γρήγορα νὰ φέρω ἓνα.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως τρέχον, μετ' αὐτὸν πολὺ δὲ ἐπέστρεψε μετὰ τινος σιδηρουργοῦ, ὅστις ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν.

Ἐως ὅτου γίνῃ ἡ ἐπιδιορθώσις, ἡ ὁποία διήρκεσεν ἀρκετὴν ὥραν, ὁ πριγκίπτα καὶ ἡ πριγκίπισσα—διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐν τῇ ἀμαξῇ—συνωμίλου μετὰ τοῦ παιδίου, τοῦ ὁποῖου ἡ συμπαθὴς, εὐφυὴς, ἐκφραστικὴ μορφή ἤρκεσεν εἰς αὐτοὺς πολὺ.

Ἐμαθον λοιπὸν ὅτι ὁ διακαὴς, ὁ μόνος πόθος τῆς ζωῆς του ἦτο νὰ γίνῃ μουσικός, καὶ ὅτι ἡ λύπη του, ἡ μεγάλη λύπη του προήρκετο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ὄνειρόν του καὶ ὅτι ἐπρόκειτο—αὐριον μάλιστα!—νὰ ἐμβῇ εἰς βαπτικὸν κατὰστημα.

Ἐντὸς τῆς ἐπιδιορθώσεως ἀμαξῆς, ἧτις μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψεν ὀπίσω, ἦτο καὶ τὸ παιδίον ἀλλ' ἤστραπτεν ἐκ χαρᾶς, ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὤρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς του καὶ τὴν ἐφίλει καὶ μετὰ δάκρυα χαρᾶς τῇ ἔλεγεν ὅτι τώρα πλέον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ καλλιτέχνης, διότι ἡ πριγκίπισσα ὑπεσχέθη νὰ τὸ βάλῃ ὑπότροπον εἰς τὸ Ὁδεῖον καὶ ὅτι αὐριον πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖ.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐνεγράφη εἰς τὸ Ὁδεῖον. Ἦτο δ' ἐπιμελίστατος, ὁ πλέον ἀκούρατος μα-

θητὴς ὅλης τῆς σχολῆς. Μόνον τὴν κυριακὴν εὐρισκεν ὀλίγον καιρὸν καὶ ἔτρεχεν εἰς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία μετὰ ἀνησυχίαν καὶ λύπην ἐβλεπε τὰς ἄλλοτε βοδοκοκκίνας καὶ δροσερὰς παρειὰς τοῦ παιδίου γινομένης ὁσημέραι ὠχρότεραι.

Διότι, καὶ, εἶνε ἀληθὲς, εἰργάζετο πολὺ, παρά πολὺ! Καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἔμενε πολλὴν ὥραν εἰς τὴν αἰθούσαν. Πρῶτος ἀνεχώρησε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀφωσιώθη πάλιν ὀλοφύχως εἰς τὴν μουσικὴν. Μετ' ὀλίγον ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι τὸ παράδειγμα του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ διευθυντής τοῦ Ὁδείου ἐδήλωσε πράγματι ὅτι οἱ μαθηταὶ τοὺς ὁποίους ἐξέλεξε διὰ νὰ παίξουν πρὸ τοῦ πριγκίπτα, τῆς πριγκίπισσας καὶ τῆς αὐλῆς ἦσαν ὁ Ἰωάννης, ὁ Μάρκος, καὶ ὁ Πέτρος· συνεβούλευε δὲ εἰς τὰ τρία παιδία νὰ καταβάλουν πάσαν φροντίδα ὅπως ἀνεδειχθῶν ἄξιοι τῆς τιμῆς ἐκείνης.

Ἀφ' οὗ ἐξῆλθον τὰ τρία παιδία ἐκ τῆς αἰθούσης, ὁ Μάρκος εἶπε περιφρονητικῶς πρὸς τὸν Πέτρον.

— Ἀλήθεια, θὰ λάβῃς καὶ σὺ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν; Δὲν ἐνθυμῆσαι τί ἐπαθὲς εἰς τὴν συναυλίαν τῆς σχολῆς, ποῦ στάθηνες εἰς τὴν μέσην καὶ δὲν μπόρεσας νὰ φθάσῃς ὡς τὸ τέλος; Ἐγὼ ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ ἐδοκίμαζα νὰ γίνω γελοῖος ἄλλη μία φορὰ.

— Καὶ βέβαια θὰ λάβῃς μέρος, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης ἀντὶ τοῦ ἀρχισαντος ἠδὴ νὰ διατάξῃ Πέτρον μὴ φοβείσῃ, σὺ Πέτρο μου, τότε σ' ἐπίασε πυρετὸς ἐν ᾧ ἐπαίξεις καὶ δι' αὐτὸ ἐπαυσε, ἀλλὰ τώρα θὰ εἶσαι καλῶς· τόσον δὲ γλυκὺν τόνον εἶχεν ἡ φωνὴ του, τόσην ἐνθάρρυνσιν εἶχε τὸ φιλικόν του βλέμμα, ὥστε ὁ Πέτρος λησμονήσας τοὺς κακοὺς λόγους τοῦ Μάρκου ἔτρεξε μετὰ χαρὰν εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ ἐργασθῇ.

Αἱ ἡμέραι παρῆλθον ταχέως.

Ὁ Πέτρος εἰργάζετο μετ' ἀπερίγραπτον ζῆλον, καὶ ὁ Ἰωάννης κατέβαλλε διὰ τὸ μουσικὸν σύνθεμα του πολὺν κόπον· ὁ Μάρκος ὅμως, ὁ ὁποῖος εἶχε μνήμην ἐξαιρετικὴν ἀλλ' ὄχι καὶ παραγωγικὴν φαντασίαν, δὲν κατάρθου νὰ συνθέσῃ τίποτε, ἀλλ' ἤρκετο παίζων γυμνασματα διὰ νὰ ἐξασκῆται ἡ χεὶρ του.

Ἐσπέραν τινὰ ἐστηρίχθη εἰς τὸ παραθύρον τοῦ δωματίου του καὶ ἐβλεπε τὰ τρεμοσβύνοντα ἄστρα δυσηρεστημένως κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, διότι αἱ ἡμέραι ἐπλησίαζον καὶ αὐτὸς ἀκόμη δὲν εἶχε κάμῃ τίποτε.

Ἐξαφνα ἀνώρθωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἠκραάσθη.

Ἐκ τοῦ ἀνωθεν δωματίου ἐξήρχοντο γλυκῆτοι τόνοι, συγκινητικῆ, περιπαθεστάτη μελωδία ὅποιαν οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ.

— Ὁ Πέτρος εἶνε, εἶπε μὲ φθόνον ὡς ἔπαυσε τὸ μουσικὸν τεμάχιον· κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν Πέτρον δὲν ἤμπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του τέτοιες μελωδίες. Τὸ ἤξευρα· αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖον ἀλλ' ὄχι, δὲν πρέπει, ὄχι, δὲν θὰ τὸ πάρῃ!

Καὶ τὸ ὥραϊον καὶ ὑπερήφανον πρόσωπόν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἀσχημον καὶ βδελυρόν.

Ἀμέσως ἤναψε φῶς, ἤρπασε τὸ τετραδίον τῆς μουσικῆς, ἔλαβε μίαν γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ γράψῃ τὴν μελωδίαν, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀκούσῃ.

Ἀλλὰ διὰ μίας ἢ χεὶρ ἢ κρατοῦσα τὴν γραφίδα ἐσταμάτησε. Ἡ συνειδησίς του ἀράγε ἐκράτησεν αὐτήν, τὸν ἠμπόδισε νὰ διαπράξῃ τὴν ἀτιμὸν ἐκείνην πράξιν; Ἡ μὴ εἶδε πρὸ

αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ ὄχρου παιδίου, τὸ ὁποῖον μὲ ἀπαστράπτοντας ἐκ τῆς χαρᾶς ὀφθαλμοὺς ἐσυλλογιζέτο πῶς θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὴν νίκην εἰς τὴν μητέρα του;

Ἡ συνειδησίς ὅμως μετ' ὀλίγον ἐσιώπησε, ἡ ὄχρα μορφή ἐξηφανίσθη, ἐμείνεν ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ φιλοδοξία, καὶ αὐταὶ ἐκίνησαν τὴν σταματήσασαν χεῖρα νὰ γράψῃ ἀπὸ μνήμης τὴν μελωδίαν.

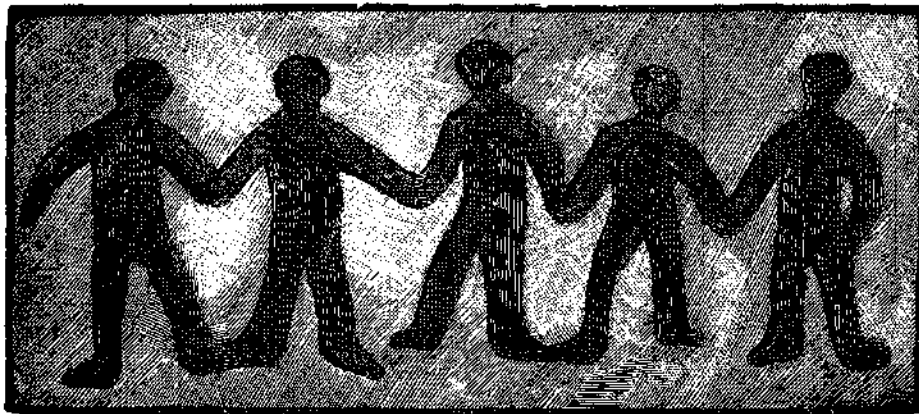
Ἐπειτα κατευχαριστημένος ἀλλὰ καὶ ἀνήσυχος ἐσθύσεν ὁ Μάρκος τὸ φῶς καὶ κατακλίθη, ἀλλ' ὁ ὕπνος του δὲν ἦτο τὸσον ἡσυχος, ὅσον ἐκείνων οἵτινες ἔχουσιν ἡσυχον τὴν συνειδησίαν των, διότι ἔχουσι πράξῃ τὸ καθήκον των.

Ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς μουσικῆς ἐσπερίδος. Μεγαλοκρεπίεις ἀμύξαι παρέλαθον καὶ ἔφερον εἰς τὸ πριγκιπικὸν μέγαρον τὰ παιδία καὶ τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὀδείου.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

[Ἐλευθέριος Διακουσοῦν ἐκ τοῦ Γαργάνικου]

ΑἰΜΙΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μαμὰ ἐθέριμνε τὸν κλίβανον βέβαια κατὶ καλὸν ἐτοιμάζει νὰ ψῆσῃ. Τί νὰ εἶνε;

— Πές μας μητέρα, τί εἶνε μέσα ἔς τὸν φούρνου;

— Πέντε ἀδελφάκια.

— Πέντε ἀδελφάκια;

— Πέντε ἀδελφάκια. Καθένα ἀπὸ τὰ παιδάκια μου θὰ πάρῃ καὶ ἓνα. Ἐνα ἢ Ἄννα, ἓνα ὁ Νίκου, ἓνα ὁ Γεωργάκης, ἓνα ὁ Λεωνίδας καὶ ἓνα ὁ Δημητράκης.

— Μὰ πῶς εἶνε αὐτὰ τὰ πέντε ἀδελφάκια; Ἐχουν χέρια, πόδια, κεφάλια ὅπως κ' ἐμεῖς;

— Ναί, ἔχουν καὶ χέρια, καὶ πόδια καὶ κεφάλια· τὸ δέρμα των εἶνε μελαχρινὸ καὶ γυαλιστερό.

— ὦ, πῶς ἤθελα νὰ τὰ ἰδῶ, εἶπεν ὁ Γεωργάκης. Πότε λοιπὸν, μαμὰ, θὰ ἀνοίξῃς τὸν φούρνου νὰ τὰ ἰδοῦμε;

— Ὑστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα θὰ εἶνε ἐτοιμα· ὑπομονή, ὑπομονή.

Πόσον μεγάλη φαίνεται ἡ μιστὴ ὥρα ἔταν περιμένει κανεὶς!

Ἀλλὰ... τὸ ὀρολόγιον τοῦ τοίχου ἐσήμανε μισή.

Ἡ μητέρα τρέχει εἰς τὸν κλίβανον, τὸν ἀνοίγει.

Τί ἀρὰ γε θὰ τραβήξῃ ἀπὸ μέσα;

— Ἄς ἰδοῦμε, τὰ πέντε ἀδελφάκια θὰ εἶνε! ἄς ἰδοῦμε, φωνάζουν ἀνυπόμονα τὰ παιδάκια.

Τὰ πέντε ἀδελφάκια ἐξέρχονται πραγματικῶς ἀπὸ τὸν κλίβανον χορεύοντα καὶ κρατούμενα ἀπὸ τὰ χεράκια των.

Εἶνε, καθὼς εἶπεν ἡ μαμὰ, μὲ κεφάλι, μὲ χέρια, μὲ ποδάρια. Ἐχουν δέρμα λεῖον γυαλιστερόν. Εἶνε πέντε κουκλιτσάκια ἀπὸ ζύμην.

— Τί εὐτυχία! Τί νόστιμοι ποῦ εἶνε! Τὰ παιδάκια πετοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν των.

Ἡ μαμὰ δίνει ἓνα εἰς τὴν Ἄνναν, ἓνα εἰς τὸν Νίκου, ἓνα εἰς τὸν Γεωργάκη, ἓνα εἰς τὸν Λεωνίδα, ἓνα εἰς τὸν Δημητράκη.

Ὁ μικρὸς Λεωνίδας καὶ ὁ Δημητράκης θέλουν νὰ ἰδοῦν ἂν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοὶ εἶνε τὸσον καλοὶ ὅσον καὶ νόστιμοι. Τοὺς δοκιμάζουν λοιπὸν μὲ τὸ στόμα, ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη πολὺ ζεστοὶ καὶ καίεται ὀλίγον ἡ γλῶσσά των.

Ἡ Ἄννα, εἶνε μεγάλο κορίτσι εἶνε ὀκτῶ χρόνων. Προτιμᾷ νὰ φυλάξῃ τὸν ἀνθρωπάκον τῆς, παρὰ νὰ τὸν φάγῃ. Τοῦ ἔδωσε εἰς τὸν λαιμὸν ἓνα εὐμορφο οὐρανὸν κορδελάκι, ποῦ τὸ νοστιμίζει περισσότερον ἀκόμη, καὶ αὐριον ὅταν τὰ ἄλλα ἀδελφάκια δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἢ Ἡ Ἄννα θὰ ἔχῃ ἀκόμη τὸν ἰδικόν της ἀνθρωπάκον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου]

27. Συλλαβόγραφος.

Τι φόβος! τί τρεμοβλάσμα! καὶ ταραχὴ ὅποια
Ὁ κόσμος ὁ ταλαίπωρος ὄπταν μὲ ἰδῆ!
Καὶ δυνεὶ ἀπὸ τέσσαρα συνίσταται στοιχεῖα
Καὶ ἓνα μὲν ἔς τῆ μῆτι των, ἓνα μικρὰν Δή.
Ἐστάλη ὑπὸ Παυλίου τοῦ Τ. Αἰγρ.

28. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα τὸ πρῶτόν μου ἐστὶ, γράμμα τὸ δευτέρον μου,
Καὶ ἄνθρωπος δὲν γίνεται χωρὶς τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίτου τοῦ Ὀρίων.

29. Στοιχειόγραφος.

Μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας ἀπαντῶμαι·
Ἄνευ κεφαλῆς τὴν νύκτα εἰς τὸν οὐρανὸν πλανῶμαι.
Ἐστάλη ὑπὸ Πύρου τοῦ Ἡσιόστρου.

30. Στοιχειόγραφος.

Δεῦτε χί καὶ βάλε μὴ.
Καὶ θὰ ᾄδῃς εἰς τὴ στιγμὴ
Τὸ κουλουριασμένο χέλι.
Τί φαγαί νὰ γίνῃ μέλλει.
Ἐστάλη ὑπὸ Χρ. Σ.

31. Στοιχειόγραφος.

Τοῦ Αἰγαίου εἶμαι νῆσος, ἂν ἐν γράμμα μου ἀλλάξῃς.
Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ πέσω καὶ θὰ πλέω μὴ τρομάξῃς!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρου τοῦ Ἑυσταίου.

32. Ἀναγραμματισμός.

Τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα ζητῶν θὰ μ' ἀπαντήσῃς·
Τρεῖς μῆνας δὲ κατ' ἔτος ἔως, ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Α. Α. Μαρκοῦδινου.

33. Μουσικόν.

Ἐῖχαμε μιὰ βοάκιניά
Καὶ μιὰ καλὴ πορτακαλιὰ
Καὶ φουτουμένῃ ἀπιδιὰ
Καὶ μιὰ πεντάμορφη ἑλγά·
Κ' ἐπῆρ' ἀπ' ἑλ' αὐτὰ λιγάκι
Κ' ἐν ἄλλο ἔκχαμα δενδράκι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλιάν.

34. Αἰνίγμα δημώδες.

Ἄσπρον εἶνε τὸ χρωαίον
Καὶ μελαγχροινὸ; ὁ σπῆρος.
Καὶ μιλεῖ καὶ συντηχεῖται
Σὰν ἐκείνον παῦ τὸ σπῆρος.
Ἐστάλη ὑπὸ Χαρηλ. Γ. Σαραντῆ.

35. Τρίγωνον.

- 1. Ἦρος σπουδαῖος ἤμισα εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους.
- 2. Μέλας ἐγὼ καὶ Ἰσπερός.
- 3. Βιβλία, ξύλα ἔσθειρα καὶ φθειρῶ τῶσων δὰ μικρὰ.
- 4. Ἐν χρῆσει σύνδεσμος ἐγὼ καὶ νῦν κ' εἰς τοὺς προγόνους.
- 5. Ἐγὼ ἔς τὸν κόσμον κατοικῶ, εἰς τὸν λαὸν ἑπίσης,
Καὶ ἂν ὁ κόσμος μ' ἀποθῆ, ἐσὺ μὴ μὲ μισήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπύρου τοῦ Πύου.

36. Ῥόμβος.

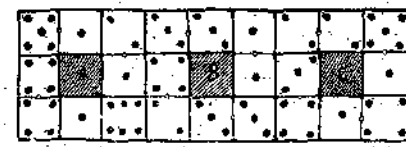
Εἰς τὸν ἄσπον εὐρίσκειται πρῶτον καὶ τελευταῖον.
Μὴ ἐμπιστεύου εἰς ἐμέ, φίλον ποτὲ δὲν ἔχω.
Παντὸ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν ὡς κύριος κατέχω.
Ἄν εἶσαι σὺ τὸ κεντρικόν, μὴ δμικλήσῃς πλέον.
Σὲ προσκαλεῖ τὸ πῆδημα, εἰθὲ ἂν τομῆσῃς.
Προφύλαττε τὰ ρουχὰ σου, πτωχὸς θὰ καταντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρηίου Ὀρούς.

37—39. Μεταμορφώσεις.

[Πιερ τῷ τρόπῳ τῆς λύσεως τῶν μεταμορφώσεων (8. Τόμ. 16. σελ. 112.)
Α') Ἡ Ἦλος δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Μῆλος.
Β') Τὸ πῆτος δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ φάρμα.
Γ') Ἡ Πύλος δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Μάρη.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκροπότου Σκανδάλου.

40. Παίγνιον.

Τοποθετούμεν δώδεκα πεσσὼν τοῦ δομίου κατὰ τὸν
κάτωθι τρόπον σχηματίζονται τρεῖς ὄπαί Α, Β, Γ.
Πῶς εἶνε δυνατόν ἐγγίζοντας ἓνα μόνον πεσσὸν νὰ σχη-
ματίσσετε πέντε ὄπας ἀντὶ τῶν ὑπαρχουσῶν τριῶν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράιδος τῆς Λίμνης.

41—43. Κακρυμμένα ὀνόματα κορασίων.

- α') Ἀπειροὶ νῆσοι ἀποτελοῦσι τὴν Ὀκεανίαν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπόπου τοῦ Ἰωάν.
- β') Μὴ ἔχε τὴν συνήθειαν νὰ ἀποκόπητῃς διὰ τῶν ὀδόντων
τοὺς ὄνυχας.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γκωσσίδος.
- γ') Ὁ Βόλγας εἶνε ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ρωσίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐβελῆς Σηκαίας τῶν Κρητῶν.

44. Ἀπροσδόκητον.

Διὰ τί δὲν δύναται νὰ βεβῆχ ἄδικτύως δύο ἡμέρας;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλίας Περιστερῆς.

45. Λογολαίγιον.

Ποῖον πρῆγμα εἶνε συγχρόνως πρῶτον καὶ τέταρτον;
Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Ι. Μπότσου.

46. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα Μούσης.
1. Ἐντομον ἐργατικόν. 2. Γυνὴ δι' ἣν μέγας πόλεμος
ἐγένετο. 3. Μουσικόν ὄργανον. 4. Ζῷον. 5. Ἀρχαῖος ποιητὴς.
6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 8. Μέγας
ποταμὸς. 9. Οὐράνιον σῶμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φελουίδος.

47. Συλλαβικὴ μεσοστοιχίς.

Αἰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητούμενων λέξεων συλλαβαὶ ἀπο-
τελοῦσι τὸ ὄνομα νῆσου τῆς Εὐρώπης.
1. Κρίτος. 2. Κάτοικος ἀρχαίου ἐνδόξου βασιλείου. 3.
Οὐράνιον σῶμα. 4. Κάλυμμα περσικὸν τῆς κεφαλῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρριανῶς Λόουτος.

48. Γότφος.

Οἱ Αὐτὸ καλεῖ καλλή, ἢ 4 πύλοις.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

ΛΥΣΕΙΣ

- τὸν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1889 τεμαριακῶν ἀσκήσεων.
- 182. Δευκάς, Ξουκὴ. — 183. Πλαγγὼν, ἀγκών. — 184. Ὕμνος, ὕπνος. — 185. Λιμνὴ, λίμνη. — 178. Ὅρας καὶ ὄδον. — 187. Ἡ ἠχώ. — 188. Ἄετός. —
 - 189. Α — 190. Β, Ν, Δ. — 181. Ἠγέ-
ρασε δώδεκα πῆχεις. — 192.
Α Ν Α
Α Γ Α Π Β
Νυκτὶ βοῆν, νυκτὶ βουλήν
Α Ν Α Ε Ι Ο Σ
Νυκτὶ τὴν νύκτα βίδου.
Α Π Ι Ο Ν
— 193-197. Α') Πηνειὸς Β')
Μεσσηνία Γ') Παρθένιον Δ')
Μεσσηνία Ε') Σαρωνικός. —
 - 198-202. Προσθέτοντες τὸ γράμμα ἰ σχηματίζομεν τὰς λέ-
ξεις: Ἴβρα, μάβα, κόρα, Μαρία, αἶνος. — 203. ΚΑΒΟ.
ΜΕΝΗ (1. Κίσα. 2. Λέων. 3. Ἐάν. 4. Ὀναγρος. 5.
Μαραθῶν. 6. Ἐλαφος. 7. Ναυσικά. 8. Ἡρακλῆς. 9.
Σαλαμίς. — 204. ΖΕΥΣ, ΑΡΗΣ (1. Ζῆτα. 2. ἘαΡ. 3.
ἸτακΗ. 4. ΣάμοΣ).